

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2071 z dnia 22 września 2016 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 w zakresie metod monitorowania emisji dwutlenku węgla oraz przepisów dotyczących monitorowania innych istotnych informacji** ⁽¹⁾ 1
- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2072 z dnia 22 września 2016 r. w sprawie czynności weryfikacyjnych i akredytacji weryfikatorów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego** ⁽¹⁾ 5
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2073 z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie zwrotu środków przeniesionych z roku budżetowego 2016, zgodnie z art. 26 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013** 25
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2074 z dnia 25 listopada 2016 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 37/2010 w odniesieniu do substancji „salicylan glinu, zasadowy”** ⁽¹⁾ 29
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2075 z dnia 25 listopada 2016 r. w sprawie przyznania Hiszpanii dodatkowych dni na morzu w rejonach ICES VIIIc i IXa z wyjątkiem Zatoki Kadyksu** 32

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2076 z dnia 25 listopada 2016 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 34

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2016/2077 z dnia 17 października 2016 r. w sprawie stanowiska, jakie należy przyjąć w imieniu Unii Europejskiej na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej podczas 70. posiedzenia Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego i 97. posiedzenia Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu w odniesieniu do przyjęcia zmian załącznika VI do konwencji MARPOL, zmian prawideł II-1 konwencji SOLAS, prawideł III/1.4, III/30 i III/37 konwencji SOLAS, prawideł II-2/1 i II-2/10 konwencji SOLAS, prawidła II-1/3-12 konwencji SOLAS, zmian konwencji i kodu STCW, kodeksu systemów bezpieczeństwa pożarowego oraz rozszerzonego programu inspekcji z 2011 r. 36
  - ★ Decyzja Komisji (UE) 2016/2078 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.41617 – 2015/C (ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)) wdrożonej przez Niderlandy na rzecz zawodowego klubu piłki nożnej NEC w Nijmegen (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 4048) ⁽¹⁾ 40
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do decyzji Rady (UE) 2016/1970 z dnia 29 września 2016 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, i tymczasowego stosowania Umowy o partnerstwie w zakresie stosunków i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Nową Zelandią, z drugiej strony (Dz.U. L 304 z 11.11.2016) 52

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2071

z dnia 22 września 2016 r.

zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 w zakresie metod monitorowania emisji dwutlenku węgla oraz przepisów dotyczących monitorowania innych istotnych informacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) 2015/757 ustanawia przepisy mające na celu dokładne monitorowanie, raportowanie i weryfikację emisji dwutlenku węgla (CO₂) oraz innych istotnych informacji ze statków przybywających do portów podlegających jurysdykcji państw członkowskich, znajdujących się w obrębie tych portów lub wypływających z tych portów, w celu przyczyniania się do redukcji emisji CO₂ z transportu morskiego w sposób efektywny pod względem kosztów.
- (2) W załączniku I do rozporządzenia (UE) 2015/757 określono metody monitorowania emisji CO₂ w oparciu o zużycie paliwa. W załączniku II do rozporządzenia (UE) 2015/757 ustanawia się przepisy dotyczące „monitorowania innych istotnych informacji”.
- (3) Zgodnie z częścią A załącznika I do rozporządzenia (UE) 2015/757 emisje CO₂ należy obliczać poprzez pomnożenie współczynników emisji i zużycia paliwa, które są ustalane na podstawie metod monitorowania A (dokument dostawy paliwa oraz okresowe inwentaryzacje zbiorników paliwa), B (monitorowanie zbiornika z olejem bunkrowym na statku) i C (przepływomierze na potrzeby odnośnych procesów spalania) określonych w części B tego załącznika. W rezolucji IMO ⁽²⁾ w sprawie metody obliczania osiągniętego wskaźnika konstrukcyjnego efektywności energetycznej dla nowych statków określono zbiór wartości domyślnych dla współczynników emisji w odniesieniu do znormalizowanych paliw stosowanych na statkach. Te wartości domyślne mogą być wykorzystywane do obliczania emisji CO₂ z żeglugi. Stosowanie tych wartości domyślnych przez statki w celu monitorowania i raportowania emisji CO₂ zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2015/757 zapewni zarówno sprawne podejście regulacyjne, jak i zharmonizowane wdrożenie.
- (4) W metodach monitorowania A, B i C uwzględniono kwestię przeliczania zapasu paliwa (bunkrowanie) lub ilości paliwa pozostającego w zbiornikach z jednostek objętości na jednostki masy, stosując wartości gęstości rzeczywistej paliwa. Zgodnie z częścią B pkt 2 akapit piąty lit. c) załącznika I przedsięwzięcia wykorzystujące metodę monitorowania B mogą określić gęstość rzeczywistą w oparciu o gęstość zmierzoną w ramach analizy badawczej przeprowadzonej w akredytowanym laboratorium badania paliw, jeśli dane takie są dostępne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 55.

⁽²⁾ MEPC 245 (66) 2014.

Rozszerzenie tej możliwości dla przedsiębiorstw stosujących metody monitorowania A i C zapewniłoby zharmonizowane wdrażanie tych trzech metod monitorowania, zgodnie z normą ISO 3675:1998 ⁽¹⁾. Rozwiązanie takie w pełni odzwierciedlałoby praktyki branżowe oraz zwiększyłoby porównywalność monitorowania zużycia paliwa przy zastosowaniu trzech przedmiotowych metod.

- (5) Koncepcja „od miejsca zacumowania do miejsca zacumowania” zapewniłaby większą przejrzystość i zharmonizowane podejście do dokładnego miejsca rozpoczęcia i zakończenia podróży. Pozwoliłoby to na dokładniejsze określenie parametrów stosowanych w celu monitorowania czasu spędzonego na morzu i przebytej odległości, jak określono w części A pkt 1 lit. a) i b) załącznika II do rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz odzwierciedlałoby praktyki branżowe.
- (6) Wytyczne IMO dotyczące dobrowolnego stosowania wskaźnika operacyjnej efektywności energetycznej (EEOI) ⁽²⁾ i norma CEN – EN 16258 (2012) ⁽³⁾ umożliwiają statkom ro-ro monitorowanie i raportowanie przewożonego ładunku na podstawie rzeczywistej masy ładunku. Dodanie tego dodatkowego parametru do parametrów określonych w części A pkt 1 lit. e) załącznika II do rozporządzenia (UE) 2015/757 w lepszy sposób odzwierciedlałoby praktyki branżowe, a więc ułatwiłoby monitorowanie.
- (7) Zgodnie ze zwyczajową praktyką Komisji dotyczącą konsultacji z ekspertami na etapie przygotowania aktów delegowanych, w ramach Europejskiego forum zrównoważonej żeglugi (ESSF) ustanowiono podgrupę ds. monitorowania MRW w transporcie morskim, w której skład weszli eksperci z państw członkowskich, przemysłu i społeczeństwa obywatelskiego. Podgrupa ta zidentyfikowała szereg międzynarodowych i europejskich norm oraz przepisów międzynarodowych, jak również zmian wynikających z postępu naukowo-technicznego, i zaleciła ich objęcie niniejszym rozporządzeniem. Projekt zaleceń podgrupy dotyczących wspomnianych aspektów został zatwierdzony na posiedzeniu plenarnym ESSF w dniu 28 czerwca 2016 r.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić załączniki I i II do rozporządzenia (UE) 2015/757,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach I i II do rozporządzenia (UE) 2015/757 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 września 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ ISO 3675:1998 Ropa naftowa i ciekłe przetwory naftowe – Laboratoryjne oznaczanie gęstości – Metoda z areometrem.

⁽²⁾ MEPC.1/Circ.684 Wytyczne IMO dotyczące dobrowolnego stosowania wskaźnika operacyjnej efektywności energetycznej.

⁽³⁾ Metodologia obliczania i deklaracja zużycia energii i emisji GHG w usługach transportowych (ładunku i pasażerów).

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I i II do rozporządzenia (UE) 2015/757 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) część A otrzymuje brzmienie:

„A. OBLICZANIE EMISJI CO₂ (ART. 9)

Do celów obliczania emisji CO₂ przedsiębiorstwa stosują następujący wzór:

zużycie paliwa × współczynnik emisji

Zużycie paliwa dotyczy paliwa zużytego przez silniki główne, silniki pomocnicze, turbiny gazowe, kotły i generatory gazu obojętnego.

Zużycie paliwa podczas cumowania w portach oblicza się oddzielnie.

Stosuje się następujące wartości domyślne dla współczynników emisji w odniesieniu do paliw stosowanych na statkach:

Rodzaj paliwa	Odniesienie	Współczynnik emisji (t-CO ₂ /t-paliwo)
1. olej napędowy/olej gazowy	ISO 8217 klasy od DMX do DMB	3,206
2. lekki olej opałowy (LFO)	ISO 8217 klasy od RMA do RMD	3,151
3. ciężki olej opałowy (HFO)	ISO 8217 klasy od RME do RMK	3,114
4. gaz płynny (LPG)	propan	3,000
	butan	3,030
5. skroplony gaz ziemny (LNG)		2,750
6. metanol		1,375
7. etanol		1,913

Stosuje się odpowiednie współczynniki emisji w odniesieniu do biopaliw, alternatywnych paliw niekopalnych i innych paliw, dla których nie określono wartości domyślnych.”;

b) w części B wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 1 akapit piąty lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) gęstość zmierzona przez dostawcę paliwa w chwili uzupełniania zbiornika i wskazaną na fakturze za paliwo lub w dokumencie dostawy paliwa;”;

(ii) w pkt 1 akapit piąty dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) gęstość zmierzona w ramach analizy badawczej przeprowadzonej w akredytowanym laboratorium badania paliw – jeżeli jest ona dostępna.”;

(iii) pkt 3 akapit czwarty lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) gęstość zmierzona przez dostawcę paliwa w chwili uzupełniania zbiornika i wskazaną na fakturze za paliwo lub w dokumencie dostawy paliwa;”;

(iv) w pkt 3 akapit czwarty dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) gęstość zmierzona w ramach analizy badawczej przeprowadzonej w akredytowanym laboratorium badania paliw – jeżeli jest ona dostępna.”;

2) w części A pkt 1 załącznika II wprowadza się następujące zmiany:

(a) lit. a) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„datę i godzinę opuszczenia miejsca zacumowania i przybycia do miejsca zacumowania określa się według czasu uniwersalnego (Greenwich Mean Time)(GMT/UTC);”;

(b) lit. b) ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Przebytą odległość określa się od miejsca zacumowania w porcie wyjścia do miejsca zacumowania w porcie przybycia i wyraża się w milach morskich;”;

(c) lit. e) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„w przypadku statków ro-ro przewożony ładunek określa się jako masę ładunku na pokładzie, określoną jako rzeczywista masa lub liczba jednostek ładunku (pojazdów ciężarowych, samochodów itd.) lub wyrażoną długością, w metrach, zajmowanego miejsca na pasie pomnożoną przez domyślne wartości wagowe.”.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2072

z dnia 22 września 2016 r.

w sprawie czynności weryfikacyjnych i akredytacji weryfikatorów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 5 i art. 16 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 15 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2015/757 przewiduje, że Komisja przyjmuje akty delegowane określające dalsze przepisy dotyczące czynności weryfikacyjnych, zaś art. 16 ust. 3 dotyczy metod akredytacji weryfikatorów. Wspomniane czynności i metody są powiązane ze sobą w sposób istotny, zatem w niniejszym rozporządzeniu zastosowano obie podstawy prawne.
- (2) Stosowanie art. 15 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2015/757 wymaga ustanowienia ogólnych przepisów zapewniających, aby ocena planów monitorowania i weryfikacja raportów emisji ustanowione zgodnie z tym rozporządzeniem były przeprowadzane w sposób zharmonizowany przez weryfikatorów posiadających kompetencje techniczne do wykonywania powierzonych im zadań w sposób niezależny i bezstronny.
- (3) Podczas wykonywania przepisów art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2015/757 należy zapewnić synergię między kompleksowymi ramami akredytacji ustanowionymi rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽²⁾ oraz specyficznymi cechami czynności weryfikacyjnych i akredytacyjnych mającymi zastosowanie do emisji CO₂ z sektora transportu morskiego. Zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/757 rozporządzenie (WE) nr 765/2008 ma zastosowanie do tych aspektów akredytacji weryfikatorów, których nie porusza się w rozporządzeniu (UE) 2015/757.
- (4) Aby zagwarantować rzetelność i wiarygodność przedkładanych danych, należy zapewnić, aby weryfikacja była przeprowadzana przez niezależnych i kompetentnych weryfikatorów. W systemie weryfikacji i akredytacji należy unikać wszelkiego zbędnego powielania procedur i organizacji ustanowionych na mocy innych unijnych instrumentów prawnych, ponieważ skutkowałoby to zwiększeniem obciążeń ponoszonych przez państwa członkowskie lub podmioty gospodarcze. Należy zatem oprzeć się na najlepszych praktykach wynikających z zastosowania zharmonizowanych norm przyjętych przez Europejski Komitet Normalizacyjny na podstawie mandatu udzielonego przez Komisję zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE ⁽³⁾ (takich jak normy w zakresie wymogów dotyczących organów ds. walidacji i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych wykorzystywanych na potrzeby akredytacji lub innych form uznawania oraz w zakresie wymogów ogólnych dla jednostek akredytujących prowadzących akredytację jednostek oceniających zgodność, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*), dokumentu EA-6/03 i innych dokumentów technicznych opracowanych przez Europejską Współpracę w Dziedzinie Akredytacji.
- (5) W zharmonizowanych przepisach dotyczących oceny planów monitorowania, weryfikacji raportów emisji oraz wydawania dokumentów zgodności przez weryfikatorów należy jasno określić obowiązki i czynności weryfikatorów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 55.⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).⁽³⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37).

- (6) Oceniając plan monitorowania, weryfikatorzy powinni wykonywać szereg czynności mających na celu ocenę kompletności, stosowności i zgodności informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo w odniesieniu do procedury monitorowania i raportowania dotyczącej danego statku, aby móc stwierdzić, czy plan jest zgodny z rozporządzeniem (UE) 2015/757.
- (7) Zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1927 ⁽¹⁾, przedkładając plan monitorowania statku, przedsiębiorstwa mogą odwoływać się do informacji dotyczących obowiązujących procedur i kontroli dotyczących statku objętych zharmonizowanymi normami w zakresie zarządzania jakością, środowiskiem i energią (takimi jak EN ISO 9001:2015, EN ISO 14001:2015, EN ISO 50001:2011), Międzynarodowym kodeksem zarządzania bezpieczeństwem (ISM) ⁽²⁾ lub Planem zarządzania efektywnością energetyczną statku (SEEMP) ⁽³⁾. Aby zapewnić ujednolicone podejście, weryfikatorzy powinni być w stanie uwzględnić powyższe dokumenty w zakresie, w jakim są one istotne dla monitorowania i raportowania danych na podstawie rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz niniejszego rozporządzenia.
- (8) Przekazywanie dokumentów i wymiana istotnych informacji między przedsiębiorstwami a weryfikatorami ma zasadnicze znaczenie dla wszystkich aspektów procesu weryfikacji, w szczególności dla oceny planu monitorowania, przeprowadzenia oceny ryzyka oraz weryfikacji raportów emisji. Konieczne jest ustanowienie zbioru zharmonizowanych wymogów dotyczących przedkładania informacji i udostępniania dokumentów weryfikatorowi zanim rozpocznie on czynności weryfikacyjne oraz w innych momentach w trakcie weryfikacji.
- (9) Podczas weryfikacji raportu emisji weryfikator powinien przyjąć podejście oparte na ryzyku, zgodnie z art. 15 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2015/757. Analiza podatności zgłaszanych danych na ewentualne istotne nieprawidłowości jest zasadniczą częścią procesu weryfikacji i stanowi ona podstawę ustalenia sposobu prowadzenia czynności przez weryfikatora.
- (10) Każdy element procesu weryfikacji raportów emisji, w tym wizyty w obiekcie, jest ściśle powiązany z wynikiem analizy ryzyka wystąpienia nieprawidłowości. Weryfikator powinien być zobowiązany do dostosowania jednej czynności weryfikacyjnej lub większej ich liczby w świetle ustaleń oraz informacji uzyskanych w procesie weryfikacji, w celu spełnienia wymogu osiągnięcia wystarczającej pewności.
- (11) W celu zapewnienia spójności i porównywalności monitorowanych danych w czasie zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2015/757 plan monitorowania, który został oceniony jako satysfakcjonujący, powinien być punktem odniesienia przy ocenie przez weryfikatora raportu emisji statku. Weryfikator powinien ocenić, czy plan i stosowne procedury wdrożono prawidłowo. Weryfikator informuje przedsiębiorstwo o wszelkich stwierdzonych niezgodnościach lub nieprawidłowościach. Weryfikator informuje o nieskorygowanych nieprawidłowościach lub niezgodnościach prowadzących do istotnych błędów w sprawozdaniu z weryfikacji stwierdzając, że raport emisji nie jest zgodny z przepisami rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz niniejszego rozporządzenia.
- (12) Wszystkie czynności procesu weryfikacji raportu emisji są ze sobą wzajemnie powiązane i powinny prowadzić do wydania sprawozdania z weryfikacji zawierającego oświadczenie o wyniku weryfikacji. Poziomą pewność powinien odnosić się do zakresu i szczegółowości czynności weryfikacyjnych oraz sformułowania oświadczenia dotyczącego weryfikacji. Zharmonizowanie wymogów dotyczących czynności weryfikacyjnych i sprawozdań z weryfikacji zagwarantowałoby, że wszyscy weryfikatorzy stosują te same normy.
- (13) Czynności weryfikacyjne, łącznie z oceną planów monitorowania i weryfikacją raportów emisji, powinny być wykonywane przez kompetentnych weryfikatorów i personel. Aby zapewnić kompetencje personelu do wykonywania powierzonych mu zadań, weryfikatorzy powinni ustanowić i stale doskonalić procedury wewnętrzne. Kryteria ustalania, czy weryfikator dysponuje kompetencjami, powinny być takie same we wszystkich państwach członkowskich, a ponadto powinny być możliwe do weryfikacji, obiektywne i przejrzyste.
- (14) Aby propagować wysoką jakość czynności weryfikacyjnych, należy ustanowić zharmonizowane przepisy w celu stwierdzenia, czy weryfikator jest kompetentny, niezależny i bezstronny i tym samym uprawniony do wykonywania wymaganych czynności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1927 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie szablonów planów monitorowania, raportów na temat wielkości emisji i dokumentów zgodności zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Komisji (UE) 2015/757 w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego (Dz.U. L 299 z 5.11.2016, s. 1).

⁽²⁾ Przyjęty przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) rezolucją Zgromadzenia A.741(18).

⁽³⁾ Prawidło 22 MARPOL, załącznik VI.

- (15) Ogólne przepisy dotyczące akredytacji osób prawnych są konieczne w celu zapewnienia, aby weryfikatorzy posiadali odpowiednie kompetencje techniczne do wykonywania powierzonych im zadań w sposób niezależny i bezstronny oraz zgodnie z wymogami i przepisami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2015/757, rozporządzeniu (WE) nr 765/2008 oraz niniejszym rozporządzeniu.
- (16) Zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/757, art. 4–12 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 powinny mieć zastosowanie do ogólnych zasad i wymogów dotyczących krajowych jednostek akredytujących.
- (17) Zgodnie ze zwyczajową praktyką Komisji dotyczącą konsultacji z ekspertami na etapie przygotowania aktów delegowanych, w ramach Europejskiego forum zrównoważonej żeglugi (ESSF) ustanowiono podgrupę ekspertów ds. weryfikacji i akredytacji MRW w transporcie morskim, w której skład weszli eksperci z państw członkowskich, branży i innych stosownych organizacji, w tym społeczeństwa obywatelskiego. Podgrupa ta zaleciła objęcie niniejszym rozporządzeniem szeregu elementów. ESSF zatwierdziło projekt zalecenia w sprawie tych aspektów na posiedzeniu plenarnym w dniu 28 czerwca 2016 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanowiono przepisy dotyczące oceny planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji. Określono w nim również wymogi w zakresie kompetencji i procedur.

W niniejszym rozporządzeniu ustanowiono przepisy dotyczące akredytacji weryfikatorów i nadzoru nad nimi przez krajowe jednostki akredytujące, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „akredytacja” oznacza poświadczenie przez krajową jednostkę akredytującą, że weryfikator spełnia wymogi norm zharmonizowanych, w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, oraz wymogi niniejszego rozporządzenia i w związku z tym jest uprawniony do wykonywania czynności weryfikacyjnych zgodnie z rozdziałem II;
- 2) „niezgodność” oznacza jedno z następujących:
  - a) do celów oceny planu monitorowania: że plan nie spełnia wymogów określonych w art. 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927;
  - b) do celów weryfikacji raportu emisji, że emisje CO₂ oraz inne istotne informacje nie są raportowane zgodnie z metodyką monitorowania określoną w planie monitorowania, który akredytowany weryfikator ocenił jako satysfakcjonujący;
  - c) do celów akredytacji – jakikolwiek czyn lub zaniechanie ze strony weryfikatora sprzeczne z wymogami rozporządzenia (UE) 2015/757 i niniejszego rozporządzenia;
- 3) „wystarczająca pewność” oznacza wyrażony pozytywnie w oświadczeniu dotyczącym weryfikacji wysoki, ale nie absolutny poziom pewności, że weryfikowany raport emisji jest wolny od istotnych nieprawidłowości;
- 4) „poziom istotności” oznacza próg ilościowy lub wartość progową, powyżej której nieprawidłowości, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, są uważane przez weryfikatora za istotne;
- 5) „ryzyko nieodłączne” oznacza podatność parametru w raporcie emisji na wystąpienie nieprawidłowości, które mogą być istotne, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, przed uwzględnieniem wpływu wszelkich powiązanych działań kontrolnych;

- 6) „ryzyko zawodności systemów kontroli wewnętrznej” oznacza podatność parametru w raporcie emisji na wystąpienie nieprawidłowości, które mogą być istotne, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, i którym system kontroli może nie zapobiec lub ich nie wykryć i nie skorygować w odpowiednim terminie;
- 7) „ryzyko niewykrycia” oznacza ryzyko niewykrycia istotnej nieprawidłowości przez weryfikatora;
- 8) „ryzyko weryfikacyjne” oznacza ryzyko (będące funkcją ryzyka nieodłącznego, ryzyka zawodności systemów kontroli wewnętrznej i ryzyka niewykrycia), że weryfikator przedstawi niewłaściwe wnioski z weryfikacji, jeśli raport emisji nie jest wolny od istotnych nieprawidłowości;
- 9) „nieprawidłowość” oznacza pominięcie lub podanie w raporcie niereprezentatywnych bądź błędnych danych, oprócz niepewności dopuszczalnej na mocy rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz przy uwzględnieniu wytycznych opracowanych przez Komisję w tych kwestiach;
- 10) „istotna nieprawidłowość” oznacza nieprawidłowość, która, zdaniem weryfikatora, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, przekracza poziom istotności lub może mieć wpływ na ogólną wielkość zgłoszonych emisji lub na inne istotne informacje;
- 11) „obiekt”, do celów oceny planu monitorowania lub weryfikacji raportu emisji statku, oznacza miejsce, w którym definiuje się proces monitorowania i zarządza nim, w tym miejsca, w których przechowywane i kontrolowane są odnośne dane i informacje;
- 12) „wewnętrzna dokumentacja weryfikacji” oznacza całość wewnętrznej dokumentacji sporządzonej przez weryfikatora w celu zarejestrowania środków dowodowych oraz uzasadnienia czynności prowadzonych w celu oceny planu monitorowania lub weryfikacji raportów emisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- 13) „audytor MRW w transporcie morskim” oznacza indywidualnego członka zespołu weryfikacyjnego odpowiedzialnego za ocenę planu monitorowania lub weryfikację raportu emisji;
- 14) „osoba dokonująca niezależnego przeglądu” oznacza osobę wyznaczoną przez weryfikatora specjalnie w celu wykonywania czynności wewnętrznego przeglądu, która przynależy do tej samej jednostki, ale nie prowadziła żadnych czynności weryfikacyjnych podlegających przeglądowi;
- 15) „ekspert techniczny” oznacza osobę dysponującą szczegółową wiedzą fachową w danej dziedzinie, potrzebną do prowadzenia czynności weryfikacyjnych do celów rozdziału II oraz do prowadzenia czynności akredytacyjnych do celów rozdziałów IV i V;
- 16) „asesor” oznacza osobę wyznaczoną przez krajową jednostkę akredytującą do oceny weryfikatora zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, indywidualnie lub w składzie zespołu oceniającego;
- 17) „asesor wiodący” oznacza asesora ponoszącego ogólną odpowiedzialność za ocenę weryfikatora zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 3

Domniemanie zgodności

W przypadku gdy weryfikator wykaże, że spełnia kryteria określone w odpowiednich normach zharmonizowanych w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 lub w ich częściach, do których odesłania opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, należy przyjąć, że spełnia on wymogi określone w rozdziałach II i III niniejszego rozporządzenia w zakresie, w jakim właściwe zharmonizowane normy obejmują takie wymogi.

ROZDZIAŁ II

CZYNNOŚCI WERYFIKACYJNE

SEKCJA 1

Ocena planów monitorowania

Artykuł 4

Informacje przekazywane przez przedsiębiorstwa

1. Przedsiębiorstwa przedstawiają weryfikatorowi plan monitorowania statku z wykorzystaniem wzoru zgodnego ze wzorem określonym w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927. Jeżeli plan monitorowania został sporządzony w języku innym niż angielski, zapewniają tłumaczenie na język angielski.

2. Przed rozpoczęciem oceny planu monitorowania przedsiębiorstwo dostarcza weryfikatorowi co najmniej następujące informacje:
  - a) odpowiednią dokumentację lub opis instalacji statku, w tym certyfikaty źródeł emisji, informacje o zastosowanych przepływomierzach (w stosownych przypadkach), informacje o procedurach i procesach lub, w stosownych przypadkach, diagramy przygotowane i przechowywane poza planem, do których odwołano się w planie;
  - b) w przypadku zmian w systemie monitorowania i sprawozdawczości, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. c) i d) rozporządzenia (UE) 2015/757, odpowiednie zaktualizowane wersje lub nowe dokumenty umożliwiające ocenę zmienionego planu.
3. Przedsiębiorstwa dostarczają, na żądanie, wszelkie inne informacje uznane za istotne dla przeprowadzenia oceny planu.

Artykuł 5

Ocena planów monitorowania

1. Podczas oceny planu monitorowania weryfikator sprawdza stwierdzenia co do kompletności, dokładności, istotności i zgodności z rozporządzeniem (UE) 2015/757 informacji zawartych w planie monitorowania.
2. Weryfikator co najmniej:
  - a) ocenia, czy przedsiębiorstwo wykorzystało odpowiedni wzór planu monitorowania i czy przedstawiono informacje w odniesieniu do wszystkich obowiązkowych elementów, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927;
  - b) weryfikuje, czy informacje zawarte w planie monitorowania dokładnie i wyczerpująco opisują źródła emisji i urządzenia pomiarowe zainstalowane na statku oraz systemy i procedury stosowane w celu monitorowania i raportowania istotnych informacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757;
  - c) zapewnia, aby przewidziano właściwe środki w zakresie monitorowania w przypadku, gdy w odniesieniu do danego statku przedsiębiorstwo pragnie skorzystać z odstępstwa w zakresie monitorowania paliwa i emisji CO₂ na poszczególnych rejsach zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/757;
  - d) w stosownych przypadkach ocenia, czy informacje przedstawione przez przedsiębiorstwo w odniesieniu do elementów, procedur i mechanizmów kontroli wdrożonych w ramach istniejącego systemu zarządzania dotyczącego statku lub objętych odpowiednimi normami zharmonizowanymi w zakresie jakości, środowiska lub zarządzania są istotne dla monitorowania emisji CO₂ i innych istotnych informacji oraz dla raportowania zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 i rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1928 ⁽¹⁾.
3. Do celów oceny planu monitorowania weryfikator może skorzystać z zapytania, kontroli dokumentów, obserwacji oraz innych technik audytu, które uzna za stosowne.

Artykuł 6

Wizyty w obiekcie

1. Weryfikator przeprowadza wizyty w obiekcie w celu uzyskania wystarczającego zrozumienia procedur opisanych w planie monitorowania oraz sprawdzenia, czy informacje w nim podane są dokładne.
2. Weryfikator określa lokalizację lub lokalizacje wizyty w obiekcie po uwzględnieniu miejsca, w którym przechowuje się masę krytyczną istotnych danych, w tym elektroniczne lub papierowe kopie dokumentów, których oryginały są przechowywane na statku, oraz miejsca, w którym realizowane są zadania związane z przepływem danych.
3. Weryfikator określa również czynności, które należy wykonać, oraz czas potrzebny na wizytę w obiekcie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1928 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie określania przewożonego ładunku w odniesieniu do kategorii statków innych niż statki pasażerskie, statki ro-ro i kontenerowce, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego (Dz.U. L 299 z 5.11.2016, s. 22).

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 weryfikator może odstąpić od wizyty w obiekcie, pod warunkiem że spełniony jest jeden z następujących warunków:
  - a) weryfikator posiada wystarczającą wiedzę na temat systemów monitorowania i raportowania statku, w tym ich istnienia, wdrożenia i skutecznej realizacji przez przedsiębiorstwo;
  - b) charakter i poziom złożoności systemu monitorowania i raportowania statku są takie, że wizyta w obiekcie nie jest wymagana;
  - c) weryfikator może uzyskać i ocenić wszystkie niezbędne informacje w sposób zdalny.
5. W przypadku odstąpienia od wizyty w obiekcie zgodnie z ust. 4 weryfikator powinien przedstawić uzasadnienie nieprzeprowadzania wizyty w obiekcie w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

Artykuł 7

Postępowanie w przypadku niezgodności w planie monitorowania

1. W przypadku wykrycia niezgodności w trakcie oceny planu monitorowania, weryfikator niezwłocznie informuje o tym przedsiębiorstwo i zwraca się o wprowadzenie odpowiednich korekt w określonym terminie.
2. Przedsiębiorstwo koryguje wszelkie niezgodności zgłoszone przez weryfikatora i przedkłada weryfikatorowi zmieniony plan monitorowania zgodnie z ustalonym harmonogramem umożliwiającym weryfikatorowi dokonanie ponownej oceny przed rozpoczęciem okresu sprawozdawczego.
3. Weryfikator odnotowuje w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji wszystkie niezgodności, które zostały skorygowane w trakcie oceny planu monitorowania, oznaczając je jako skorygowane.

Artykuł 8

Niezależny przegląd oceny planu monitorowania

1. Zespół weryfikacyjny przedstawia wewnętrzną dokumentację weryfikacji i projekt wniosków z oceny planu wyznaczonej osobie dokonującej niezależnego przeglądu niezwłocznie i przed poinformowaniem o nich przedsiębiorstwa.
2. Osoba dokonująca niezależnego przeglądu przeprowadza przegląd w celu zagwarantowania, że plan monitorowania został oceniony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz że wykazano należyłą staranność zawodową i trafną ocenę sytuacji.
3. W zakres niezależnego przeglądu wchodzi cały proces oceny opisany w niniejszej sekcji i zarejestrowany w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.
4. Weryfikator przedstawia wyniki niezależnego przeglądu w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

Artykuł 9

Wnioski weryfikatora z oceny planu monitorowania

Na podstawie informacji zgromadzonych w trakcie oceny planu monitorowania weryfikator niezwłocznie informuje przedsiębiorstwo na piśmie o swoich wnioskach i stwierdza, czy plan monitorowania:

- a) oceniono jako zgodny z rozporządzeniem (UE) 2015/757;
- b) zawiera niezgodności, które sprawiają, że jest on niezgodny z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

SEKCJA 2

Weryfikacja raportów emisji

Artykuł 10

Informacje przekazywane przez przedsiębiorstwa

1. Przed rozpoczęciem weryfikacji raportu emisji przedsiębiorstwo dostarcza weryfikatorowi co najmniej następujące informacje:
  - a) wykaz rejsów odbytych przez dany statek w okresie sprawozdawczym zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) 2015/757;

- b) kopię raportu emisji z poprzedniego roku w stosownych przypadkach, jeżeli weryfikator nie przeprowadził weryfikacji tego raportu;
- c) kopię stosowanego planu lub planów monitorowania, w tym w stosownych przypadkach dowody w zakresie wniosków z oceny przeprowadzonej przez akredytowanego weryfikatora.
2. Po zidentyfikowaniu przez weryfikatora konkretnych sekcji lub dokumentów uznanych za istotne do celów weryfikacji, przedsiębiorstwa dostarczają również następujące informacje dodatkowe:
- a) kopie dziennika pokładowego statku i książki zapisów olejowych (jeżeli są one odrębne);
- b) kopie dokumentów bunkrowania;
- c) kopie dokumentów zawierających informacje na temat liczby przewożonych pasażerów i wielkości przewożonego ładunku, przebytej odległości i czasu spędzonego na morzu w odniesieniu do rejsów danego statku w okresie sprawozdawczym.
3. Ponadto, w stosownych przypadkach i w zależności od zastosowanej metody monitorowania, weryfikatorzy mogą zwrócić się do przedsiębiorstwa o przedstawienie:
- a) przeglądu środowiska informatycznego, przedstawiającego przepływy danych dla danego statku;
- b) dowodów konserwacji oraz dokładności/niepewności urządzeń pomiarowych/przepływomierzy (np. świadectwa wzorcowania);
- c) wyciągu danych dotyczących działania w zakresie zużycia paliwa z przepływomierzy;
- d) kopii dowodów dotyczących wskazań liczników zbiornika paliwa;
- e) wyciągu danych dotyczących działania pochodzących z systemów bezpośredniego pomiaru emisji;
- f) wszelkich innych informacji istotnych dla weryfikacji raportów emisji.
4. W przypadku zmiany przedsiębiorstwa przedmiotowe przedsiębiorstwa wykazują należyłą staranność, aby przedłożyć weryfikatorowi wspomniane powyżej dokumenty lub informacje dodatkowe dotyczące rejsów wykonywanych w ramach ich odpowiednich obowiązków.
5. Przedsiębiorstwa zachowują wspomniane powyżej informacje w terminach określonych na mocy Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z 1973 r. (konwencji MARPOL) oraz Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1988 r. (konwencji SOLAS). Do czasu wydania dokumentu zgodności zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) 2015/757, weryfikator może zażądać wszelkich informacji, o których mowa w ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 11

Ocena ryzyka przeprowadzana przez weryfikatorów

1. Oprócz elementów, o których mowa w art. 15 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2015/757, weryfikator określa i analizuje następujące elementy:
- a) ryzyko nieodłączone;
- b) ryzyko zawodności systemów kontroli wewnętrznej;
- c) ryzyko niewykrycia.
2. Weryfikator bierze pod uwagę obszary podwyższonego ryzyka weryfikacyjnego oraz co najmniej: dane dotyczące rejsu, zużycie paliwa, emisje CO₂, przebytą odległość, czas spędzony na morzu, przewożony ładunek i agregowanie danych w raporcie emisji.
3. Określając i analizując elementy, o których mowa w ust. 2, weryfikator bierze pod uwagę istnienie, kompletność, dokładność, spójność, przejrzystość i istotność informacji przedstawianych w raporcie.
4. W przypadku gdy z informacji uzyskanych w trakcie weryfikacji wynika, że jest to właściwe, weryfikator sprawdza ocenę ryzyka i modyfikuje lub powtarza czynności weryfikacyjne, które należy wykonać.

*Artykuł 12***Plan weryfikacji**

Weryfikator sporządza projekt planu weryfikacji współmierny do uzyskanych informacji oraz ryzyka określonego w drodze oceny ryzyka. Plan weryfikacji zawiera co najmniej:

- a) program weryfikacji zawierający opis charakteru i zakresu czynności weryfikacyjnych, a także określający czas i sposób ich przeprowadzenia;
- b) Plan pobierania prób danych określający zakres i metody pobierania prób w odniesieniu do punktów danych stanowiących podstawę określenia zagregowanej wielkości emisji CO₂, zużycia paliwa lub innych istotnych informacji w raporcie emisji.

*Artykuł 13***Czynności weryfikacyjne dotyczące raportu emisji**

1. Weryfikator realizuje plan weryfikacji oraz, na podstawie oceny ryzyka, sprawdza, czy systemy monitorowania i raportowania opisane w planie monitorowania, który został oceniony jako satysfakcjonujący, istnieją w praktyce i są odpowiednio wdrażane.

W tym celu weryfikator rozważa przeprowadzenie co najmniej następujących rodzajów postępowania:

- a) postępowanie wyjaśniające z udziałem właściwego personelu;
  - b) kontrola dokumentów;
  - c) procedury obserwacji i przeglądu.
2. W stosownych przypadkach weryfikator sprawdza, czy wewnętrzne działania kontrolne opisane w planie monitorowania są skutecznie wdrażane. W tym celu może on rozważyć badanie skuteczności udokumentowanych kontroli na podstawie próby.

*Artykuł 14***Weryfikacja przedstawionych danych**

1. Weryfikator weryfikuje dane zawarte w raporcie na temat wielkości emisji poprzez: szczegółowe badania, włącznie z ich prześledzeniem wstecz do pierwotnego źródła danych; krzyżową kontrolę z zewnętrznymi źródłami danych, w tym z danymi z systemu śledzenia statków; wykonanie uzgodnienia danych; sprawdzenie wartości progowych w odniesieniu do odpowiednich danych; oraz dokonanie ponownych obliczeń.

2. W ramach weryfikacji danych, o której mowa w ust. 1, weryfikator sprawdza:

- a) kompletność źródeł emisji wskazanych w planie monitorowania;
- b) kompletność danych, w tym dotyczących rejsów zgłoszonych jako objęte rozporządzeniem (UE) 2015/757;
- c) spójność pomiędzy zgłoszonymi danymi zagregowanymi i danymi z odnośnej dokumentacji lub źródeł pierwotnych;
- d) w stosownych przypadkach spójność pomiędzy zagregowanymi danymi dotyczącymi zużycia paliwa a danymi dotyczącymi paliwa zakupionego lub dostarczonego w inny sposób na statek;
- e) wiarygodność i dokładność danych.

*Artykuł 15***Poziom istotności**

1. Do celów weryfikacji danych dotyczących zużycia paliwa i emisji CO₂ w raporcie emisji poziom istotności wynosi 5 % odpowiedniej łącznej liczby zgłoszonej dla każdej pozycji w danym okresie sprawozdawczym.

2. Do celów weryfikacji innych istotnych informacji zawartych w raporcie emisji, dotyczących przewożonego ładunku, prac transportowych, przebytej odległości i czasu spędzonego na morzu poziom istotności wynosi 5 % odpowiedniej łącznej liczby zgłoszonej dla każdej pozycji w danym okresie sprawozdawczym.

Artykuł 16

Wizyty w obiekcie

1. Weryfikator przeprowadza wizyty w obiekcie w celu uzyskania wystarczającego zrozumienia przedsiębiorstwa oraz systemu monitorowania i raportowania statku opisanego w planie monitorowania.
2. Weryfikator określa lokalizację lub lokalizacje wizyty w obiekcie na podstawie wyników oceny ryzyka i po uwzględnieniu miejsca, w którym przechowuje się masę krytyczną istotnych danych, w tym elektroniczne lub papierowe kopie dokumentów, których oryginały są przechowywane na statku, oraz miejsca, w którym realizowane są zadania związane z przepływem danych.
3. Weryfikator określa również czynności, które należy wykonać, oraz czas potrzebny na wizytę w obiekcie.
4. W drodze odstępstwa od ust. 1 weryfikator może odstąpić od wizyty w obiekcie, pod warunkiem że na podstawie wyniku oceny ryzyka stwierdzi, że spełniony jest jeden z następujących warunków:
  - a) weryfikator posiada wystarczającą wiedzę na temat systemów monitorowania i raportowania statku, w tym ich istnienia, wdrożenia i skutecznej realizacji przez przedsiębiorstwo;
  - b) charakter i poziom złożoności systemu monitorowania i raportowania statku są takie, że wizyta w obiekcie nie jest wymagana;
  - c) weryfikator może uzyskać i ocenić wszystkie niezbędne informacje w sposób zdalny, w tym może prawidłowo zastosować metodykę opisaną w planie monitorowania i zweryfikować dane przekazane w raporcie emisji.
5. Jeżeli na podstawie wyniku wizyty w obiekcie na łądzie weryfikator stwierdzi, że konieczna jest weryfikacja na pokładzie w celu ograniczenia ryzyka istotnych nieprawidłowości w raporcie emisji, może on zdecydować o przeprowadzeniu wizyty na statku.
6. W przypadku odstąpienia od wizyty w obiekcie zgodnie z ust. 4 weryfikator powinien przedstawić uzasadnienie nieprzeprowadzenia wizyty w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

Artykuł 17

Postępowanie w przypadku nieprawidłowości i niezgodności w raporcie emisji

1. W przypadku wykrycia nieprawidłowości i niezgodności w trakcie weryfikacji raportu emisji weryfikator niezwłocznie informuje o tym przedsiębiorstwo i zwraca się o wprowadzenie odpowiednich korekt w rozsądnym terminie.
2. Weryfikator odnotowuje w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji wszystkie nieprawidłowości lub niezgodności, które zostały skorygowane w trakcie weryfikacji, oznaczając je jako skorygowane.
3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie skoryguje nieprawidłowości lub niezgodności, o których mowa w ust. 1, przed wydaniem sprawozdania z weryfikacji weryfikator prosi przedsiębiorstwo o wyjaśnienie głównych przyczyn nieprawidłowości lub niezgodności.
4. Weryfikator stwierdza, czy nieskorygowane nieprawidłowości, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, mają wpływ na ogólną wielkość zgłoszonych emisji lub na inne istotne informacje i czy wpływ ten prowadzi do istotnych nieprawidłowości.
5. Weryfikator może uznać nieprawidłowości lub niezgodności, które pojedynczo lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami mieszczą się poniżej poziomu istotności określonego w art. 15, za istotne nieprawidłowości, jeżeli jest to uzasadnione ich skalą i charakterem lub szczególnymi okolicznościami ich wystąpienia.

Artykuł 18

Wniosek z weryfikacji raportu emisji

W celu zakończenia weryfikacji raportu emisji weryfikator co najmniej:

- a) potwierdza, że wszystkie czynności weryfikacyjne zostały przeprowadzone;
- b) wykonuje końcowe procedury analityczne na zagregowanych danych w celu zagwarantowania, że są one wolne od istotnych nieprawidłowości;

- c) sprawdza, czy informacje zawarte w raporcie spełniają wymogi rozporządzenia (UE) 2015/757;
- d) przed wydaniem sprawozdania przygotowuje wewnętrzną dokumentację z weryfikacji oraz projekt sprawozdania i przedkłada je osobie dokonującej niezależnego przeglądu zgodnie z art. 21;
- e) upoważnia osobę do uwierzytelnienia sprawozdania na podstawie wniosków osoby dokonującej niezależnego przeglądu oraz dowodów zawartych w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji i informuje o tym przedsiębiorstwo;
- f) powiadamia Komisję i państwo bandery statku, czy warunki wydania dokumentu zgodności zostały spełnione.

Artykuł 19

Zalecenia dotyczące poprawy

1. Weryfikator przekazuje przedsiębiorstwu zalecenia dotyczące poprawy w odniesieniu do nieskorygowanych nieprawidłowości i niezgodności, które nie prowadzą do istotnych nieprawidłowości.
2. Weryfikator może przekazać inne zalecenia dotyczące poprawy, które uzna za stosowne w świetle wyniku czynności weryfikacyjnych.
3. Przekazując zalecenia przedsiębiorstwu, weryfikator musi zachować bezstronność względem przedsiębiorstwa, statku oraz systemu monitorowania i raportowania. Nie może narażać swojej bezstronności poprzez udzielanie porad lub opracowanie części procesu monitorowania i raportowania zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

Artykuł 20

Sprawozdanie z weryfikacji

1. Na podstawie zebranych informacji weryfikator wydaje przedsiębiorstwu sprawozdanie z weryfikacji, dotyczące każdego raportu emisji podlegającego weryfikacji.
2. Sprawozdanie z weryfikacji zawiera oświadczenie kwalifikujące raport emisji jako satysfakcjonujący lub jako niesatysfakcjonujący, to ostatnie w przypadku, gdy raport zawiera istotne nieprawidłowości, których nie skorygowano przed sporządzeniem sprawozdania.
3. Do celów ust. 2 uznaje się, że raport emisji został zweryfikowany jako satysfakcjonujący tylko wówczas, gdy jest on wolny od istotnych nieprawidłowości.
4. Sprawozdanie z weryfikacji obejmuje co najmniej następujące elementy:
  - a) nazwę przedsiębiorstwa i dane identyfikacyjne statku;
  - b) tytuł wyraźnie stwierdzający, że jest to sprawozdanie z weryfikacji;
  - c) tożsamość weryfikatora;
  - d) odniesienie do raportu emisji i okresu sprawozdawczego objętego weryfikacją;
  - e) odniesienie do jednego lub większej liczby planów monitorowania, które zostały ocenione jako satysfakcjonujące;
  - f) odniesienie do zastosowanej normy (lub norm) w zakresie weryfikacji;
  - g) podsumowanie procedur stosowanych przez weryfikatora, w tym informacje na temat wizyt w obiekcie lub powodów rezygnacji z nich;
  - h) w stosownych przypadkach streszczenie istotnych zmian w planie monitorowania i danych dotyczących działania w okresie sprawozdawczym;
  - i) oświadczenie dotyczące weryfikacji;
  - j) w stosownych przypadkach opis nieskorygowanych nieprawidłowości i niezgodności, w tym ich charakteru i skali, niezależnie od tego, czy mają one istotny wpływ, jak również opis elementów raportu emisji, których dotyczą;
  - k) w stosownych przypadkach zalecenia dotyczące poprawy;
  - l) datę sprawozdania z weryfikacji i podpis osoby upoważnionej w imieniu weryfikatora.

*Artykuł 21***Niezależny przegląd raportu emisji**

1. Osoba dokonująca niezależnego przeglądu przeprowadza przegląd wewnętrznej dokumentacji weryfikacji i projektu sprawozdania z weryfikacji w celu sprawdzenia, czy proces weryfikacji przebiegał zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i czy wykazano należyłą dbałość zawodową i trafną ocenę sytuacji.
2. W zakres niezależnego przeglądu wchodzi cały proces weryfikacji opisany w niniejszej sekcji i zarejestrowany w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.
3. Po uwierzytelnieniu raportu emisji zgodnie z art. 18 lit. e) weryfikator przedstawia wyniki niezależnego przeglądu w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

ROZDZIAŁ III

WYMOGI DOTYCZĄCE WERYFIKATORÓW*Artykuł 22***Procedura zachowania kompetencji**

1. Weryfikator ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje procedurę zachowania kompetencji w celu zapewnienia, aby cały personel, któremu powierzono prowadzenie czynności weryfikacyjnych, dysponował kompetencjami niezbędnymi do wykonania powierzonych mu zadań.
2. W ramach procedury zachowania kompetencji, o której mowa w ust. 1, weryfikator ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje następujące elementy:
  - a) ogólne kryteria w zakresie kompetencji całego personelu podejmującego czynności weryfikacyjne zgodnie z art. 23 ust. 3;
  - b) szczegółowe kryteria w zakresie kompetencji w odniesieniu do każdej z funkcji wykonywanych przez personel weryfikatora podejmujący czynności weryfikacyjne, w szczególności dotyczące audytora MRW w transporcie morskim, osoby dokonującej niezależnego przeglądu i eksperta technicznego zgodnie z art. 24, 25 i 26;
  - c) metodę zapewnienia zachowania kompetencji i regularnej oceny działań całego personelu podejmującego czynności weryfikacyjne;
  - d) procedurę zapewniającą stałe szkolenie personelu podejmującego czynności weryfikacyjne.
3. Weryfikator regularnie, co najmniej raz w roku, monitoruje działania całego personelu podejmującego czynności weryfikacyjne w celu potwierdzenia zachowania kompetencji.

*Artykuł 23***Zespoły weryfikacyjne**

1. Na potrzeby każdego zlecenia weryfikacji weryfikator kompletuje zespół weryfikacyjny zdolny do prowadzenia czynności weryfikacyjnych, o których mowa w art. 5–20.
2. W skład zespołu weryfikacyjnego wchodzi co najmniej jeden audytor MRW w transporcie morskim oraz, w stosownych przypadkach w świetle zrozumienia przez weryfikatora złożoności zadań, jakie należy wykonać oraz jego zdolności do przeprowadzenia niezbędnej oceny ryzyka, odpowiednia liczba dodatkowych audytorów MRW w transporcie morskim i ekspertów technicznych.
3. Członkowie zespołu muszą dokładnie rozumieć swoją szczególną rolę w procesie weryfikacji oraz muszą być w stanie skutecznie porozumiewać się w języku wymaganym do wykonania zadań weryfikacyjnych i analizowania informacji przedstawionych przez przedsiębiorstwo.

*Artykuł 24***Wymogi w zakresie kompetencji dotyczące audytorów MRW w transporcie morskim**

1. Audytorzy MRW w transporcie morskim posiadają kompetencje do oceny planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 oraz niniejszym rozporządzeniem.

2. W związku z tym audytorzy MRW w transporcie morskim posiadają co najmniej:
  - a) znajomość rozporządzenia (UE) 2015/757, niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927, rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1928 i odpowiednich wytycznych wydanych przez Komisję;
  - b) wiedzę i doświadczenie w zakresie audytu danych i informacji, w tym:
    - (i) metodyki audytu danych i informacji, stosowania poziomu istotności oraz oceny istotności nieprawidłowości;
    - (ii) analizy ryzyka nieodłącznego i ryzyka zawodności systemów kontroli wewnętrznej;
    - (iii) technik pobierania prób w odniesieniu do pobierania prób danych i sprawdzania działań kontrolnych;
    - (iv) oceny systemów danych i informacji, systemów informatycznych, działań w zakresie przepływu danych, działań kontrolnych, systemów kontroli oraz procedur odnoszących się do działań kontrolnych.
3. Ponadto należy uwzględnić specyficzną wiedzę branżową oraz doświadczenie w zakresie odpowiednich aspektów wyszczególnionych w załączniku.

Artykuł 25

Wymogi w zakresie kompetencji dotyczące osób dokonujących niezależnego przeglądu

1. Osoba dokonująca niezależnego przeglądu spełnia wymogi w zakresie kompetencji dotyczące audytorów MRW w transporcie morskim, o których mowa w art. 24.
2. W celu oceny, czy wewnętrzna dokumentacja weryfikacji jest pełna i czy w trakcie wykonywania czynności weryfikacyjnych zebrano wystarczające dowody, osoba dokonująca niezależnego przeglądu posiada kompetencje niezbędne do:
  - a) analizy dostarczonych informacji i potwierdzenia ich kompletności i integralności;
  - b) stwierdzania braku informacji lub kwestionowania sprzecznych informacji;
  - c) sprawdzania ścieżek danych w celu oceny, czy wewnętrzna dokumentacja weryfikacji zapewnia wystarczające informacje na poparcie projektu wniosków zbadanego w ramach wewnętrznego przeglądu.

Artykuł 26

Korzystanie z pomocy ekspertów technicznych

1. Jeżeli w trakcie wykonywania czynności weryfikacyjnych lub procesu przeglądu wymagana jest szczegółowa wiedza fachowa, audytor MRW w transporcie morskim lub osoba dokonująca niezależnego przeglądu mogą korzystać z pomocy ekspertów technicznych, pod swoim kierownictwem i na swoją pełną odpowiedzialność.
2. Oprócz wiedzy na konkretny temat eksperci techniczni dysponują wystarczającą znajomością zagadnień, o których mowa w art. 24.

Artykuł 27

Procedury odnoszące się do czynności weryfikacyjnych

1. Weryfikatorzy ustanawiają, dokumentują, wdrażają i utrzymują jedną lub więcej procedur i procesów służących czynnościom weryfikacyjnym opisanym w art. 5–21.
2. Przy ustanawianiu i wdrażaniu takich procedur i procesów weryfikator prowadzi działania zgodnie z normą zharmonizowaną na podstawie rozporządzenia (WE) nr 765/2008 w odniesieniu do wymogów dotyczących organów ds. walidacji i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych wykorzystywanych na potrzeby akredytacji lub innych form uznawania.

3. Weryfikatorzy projektują, dokumentują, wdrażają i utrzymują system zarządzania jakością zapewniający spójny rozwój, wdrożenie, doskonalenie i przeglądy procedur i procesów zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w ust. 2.
4. Ponadto weryfikatorzy ustanawiają następujące procedury, procesy i mechanizmy zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w ust. 2:
  - a) proces i politykę komunikacji z przedsiębiorstwem;
  - b) odpowiednie mechanizmy zabezpieczające poufność uzyskiwanych informacji;
  - c) proces rozpatrywania odwołań przedsiębiorstw;
  - d) proces rozpatrywania skarg przedsiębiorstw (w tym orientacyjną skalę czasową);
  - e) proces sporządzania zmienionego sprawozdania z weryfikacji w przypadku stwierdzenia błędu w sprawozdaniu z weryfikacji lub raporcie emisji po przekazaniu przedsiębiorstwu przez weryfikatora sprawozdania z weryfikacji.

Artykuł 28

Wewnętrzna dokumentacja weryfikacji

1. Weryfikator przygotowuje i sporządza wewnętrzną dokumentację weryfikacji zawierającą co najmniej:
  - a) wyniki przeprowadzonych czynności weryfikacyjnych;
  - b) plan weryfikacji i ocenę ryzyka;
  - c) wystarczające informacje na poparcie oceny planu monitorowania i projektu sprawozdania z weryfikacji, w tym uzasadnienie oceny, czy nieprawidłowości były istotne.
2. Wewnętrzną dokumentację weryfikacji sporządza się w taki sposób, aby osoba dokonująca niezależnego przeglądu, o której mowa w art. 8 i 21, oraz krajowa jednostka akredytująca były w stanie ocenić, czy weryfikację przeprowadzono zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 29

Dokumentacja i komunikacja

1. Weryfikatorzy powinni prowadzić dokumentację w celu wykazania zgodności z niniejszym rozporządzeniem, w tym w zakresie kompetencji i bezstronności personelu.
2. Weryfikatorzy zapewniają poufność informacji uzyskanych podczas weryfikacji zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w art. 27.

Artykuł 30

Bezstronność i niezależność

1. Weryfikatorzy są zorganizowani w sposób zabezpieczający ich obiektywność, niezależność i bezstronność. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się odnośne wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 27.
2. Weryfikatorzy nie prowadzą czynności weryfikacyjnych na rzecz przedsiębiorstwa stwarzającego niemożliwe do przyjęcia zagrożenie dla ich bezstronności lub w odniesieniu do którego pozostają w konflikcie interesów.
3. Uznaje się, że niemożliwe do przyjęcia zagrożenie dla bezstronności lub konflikt interesów powstają między innymi, jeśli weryfikator lub dowolna część tego samego podmiotu prawnego lub personelu i osób, z którymi zawarto umowę, uczestniczących w weryfikacji, świadczą:
  - a) usługi konsultacyjne w związku z opracowaniem części procedury monitorowania i raportowania opisanej w planie monitorowania, w tym w związku z opracowaniem metodyki monitorowania, sporządzeniem raportu emisji oraz sporządzeniem planu monitorowania;
  - b) pomoc techniczną w opracowaniu lub utrzymaniu systemu monitorowania i raportowania emisji lub innych istotnych informacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

4. Weryfikatorzy nie zlecają na zewnątrz niezależnego przeglądu ani sporządzenia sprawozdania z weryfikacji.
5. W przypadku gdy weryfikatorzy zlecają na zewnątrz inne czynności weryfikacyjne, spełniają wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 27.
6. Weryfikatorzy ustanawiają, dokumentują, wdrażają i utrzymują proces mający na celu zapewnienie stałej bezstronności i niezależności ich samych oraz części tego samego podmiotu prawnego i całego personelu. W przypadku zlecenia na zewnątrz, te same obowiązki mają zastosowanie do uczestniczących w weryfikacji osób, z którymi zawarto umowę. Proces spełnia odpowiednie wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 27.

ROZDZIAŁ IV

AKREDYTACJA WERYFIKATORÓW

Artykuł 31

Zakres akredytacji

Zakres akredytacji weryfikatorów obejmuje ocenę planów monitorowania oraz weryfikację raportów emisji.

Artykuł 32

Cele procesu akredytacji

W trakcie procesu akredytacji oraz corocznego nadzoru akredytowanych weryfikatorów zgodnie z art. 36–41 krajowe jednostki akredytujące oceniają, czy weryfikator i jego personel podejmujący czynności weryfikacyjne:

- a) posiadają kompetencje do oceny planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- b) faktycznie oceniają plany monitorowania i weryfikują raporty emisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- c) spełniają wymogi dotyczące weryfikatorów, o których mowa w art. 22–30, w tym w odniesieniu do bezstronności i niezależności.

Artykuł 33

Minimalne wymogi w zakresie akredytacji

W odniesieniu do minimalnych wymogów w zakresie akredytacji oraz wymogów dotyczących jednostek akredytujących stosuje się, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, normę zharmonizowaną w zakresie wymogów ogólnych dla jednostek akredytujących, które prowadzą akredytację jednostek oceniających zgodność.

Artykuł 34

Kryteria dotyczące wystąpienia o akredytację krajowych jednostek akredytujących

1. Podmioty prawne z siedzibą w państwie członkowskim składają wniosek o akredytację zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.
2. Jeżeli podmiot prawny występujący o akredytację nie ma siedziby w państwie członkowskim, może skierować wniosek do krajowej jednostki akredytującej dowolnego państwa członkowskiego, która przyznaje akredytację w rozumieniu art. 16 rozporządzenia (UE) 2015/757.

Artykuł 35

Wnioski o akredytację

1. Wnioski o akredytację zawierają informacje wymagane na podstawie normy zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

2. Ponadto przed rozpoczęciem oceny, o których mowa w art. 36, wnioskodawcy udostępniają krajowej jednostce akredytującej, na jej wniosek, informacje dotyczące:
- procedur i procesów, o których mowa w art. 27 ust. 1, oraz systemu zarządzania jakością, o którym mowa w art. 27 ust. 3;
  - kryteriów w zakresie kompetencji, o których mowa w art. 22 ust. 2 lit. a) i b), wyników procedury zachowania kompetencji, o której mowa w tym artykule, a także pozostałą odnośną dokumentację dotyczącą kompetencji całego personelu zaangażowanego w czynności weryfikacyjne, o której mowa w art. 24 i 25;
  - procesu zapewniającego stałą bezstronność i niezależność, o którym mowa w art. 30 ust. 6;
  - ekspertów technicznych i głównego personelu zaangażowanych w ocenę planów monitorowania oraz weryfikację raportów emisji;
  - procedur i procesów zapewnienia właściwej weryfikacji, w tym dotyczących wewnętrznej dokumentacji weryfikacji, o której mowa w art. 28;
  - odpowiedniej dokumentacji, o której mowa w art. 29;
  - innych aspektów uznanych za istotne przez krajową jednostkę akredytującą.

Artykuł 36

Ocena

- Do celów oceny, o której mowa w art. 32, zespół oceniający co najmniej:
  - prowdzi przegląd wszystkich odnośnych dokumentów i dokumentacji, dostarczonych przez wnioskodawcę zgodnie z art. 35;
  - przeprowadza wizytę w obiekcie w celu dokonania przeglądu reprezentatywnej próby wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji oraz oceny wdrożenia systemu zarządzania jakością wnioskodawcy oraz procedur lub procesów dotyczących czynności weryfikacyjnych, o których mowa w art. 27;
  - obserwuje działania i kompetencje reprezentatywnej liczby personelu wnioskodawcy uczestniczącego w ocenie planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji, aby zagwarantować, że działa on zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- Zespół oceniający wykonuje czynności wymienione w ust. 1 zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
- Zespół oceniający zgłasza wnioskodawcy ustalenia i wszelkie niezgodności i zwraca się o odpowiedź, zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
- Wnioskodawca podejmuje działania naprawcze w związku z wszelkimi niezgodnościami zgłoszonymi zgodnie z ust. 3 oraz wskazuje w swojej odpowiedzi, jakie działania podjął lub planuje podjąć w określonym przez krajową jednostkę akredytującą terminie w celu usunięcia niezgodności.
- Krajowa jednostka akredytująca dokonuje analizy odpowiedzi wnioskodawcy zgodnie z ust. 4.
- Jeśli krajowa jednostka akredytująca stwierdzi, że odpowiedź wnioskodawcy lub podjęte działania są niewystarczające lub nieskuteczne, zwraca się do wnioskodawcy o przedłożenie dalszych informacji lub podjęcie dalszych działań.
- Krajowa jednostka akredytująca może również domagać się dowodów lub przeprowadzić uzupełniającą ocenę skuteczności podjęcia działań naprawczych.

Artykuł 37

Decyzja w sprawie akredytacji oraz certyfikat akredytacji

- Przygotowując i podejmując decyzję w sprawie udzielenia, przedłużenia lub odnowienia akredytacji wnioskodawcy, krajowa jednostka akredytująca uwzględnia wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

2. Jeśli krajowa jednostka akredytująca podjęła decyzję o udzieleniu lub odnowieniu akredytacji wnioskodawcy, wydaje mu odpowiedni certyfikat akredytacji.
3. Certyfikat akredytacji zawiera co najmniej informacje wymagane na podstawie normy zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
4. Certyfikat akredytacji pozostaje ważny przez okres pięciu lat od daty wydania.

Artykuł 38

Coroczny nadzór

1. Krajowa jednostka akredytująca przeprowadza coroczny nadzór każdego weryfikatora, któremu wydała certyfikat akredytacji. Nadzór ten obejmuje co najmniej:
  - a) wizytę w obiekcie, o której mowa w art. 36 ust. 1 lit. b);
  - b) obserwację działań i kompetencji reprezentatywnej liczby personelu weryfikatora zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c).
2. Krajowa jednostka akredytująca przeprowadza pierwszy nadzór weryfikatora zgodnie z ust. 1 w ciągu 12 miesięcy od daty wydania certyfikatu akredytacji.
3. Planowanie nadzoru umożliwia krajowej jednostce akredytującej ocenę reprezentatywnej próby działalności weryfikatora objętej zakresem certyfikatu akredytacji oraz personelu zaangażowanego w czynności weryfikacyjne zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
4. Na podstawie wyników nadzoru krajowa jednostka akredytująca podejmuje decyzję o utrzymaniu akredytacji.
5. Jeśli weryfikator przeprowadza weryfikację w innym państwie członkowskim, krajowa jednostka akredytująca, która akredytowała takiego weryfikatora, może zwrócić się do krajowej jednostki akredytującej państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest weryfikacja, o przeprowadzenie działań nadzorczych w jej imieniu i na jej odpowiedzialność.

Artykuł 39

Ponowna ocena

1. Krajowa jednostka akredytująca, która wydała certyfikat, dokonuje przed jego wygaśnięciem ponownej oceny weryfikatora w celu stwierdzenia, czy można przedłużyć ważność certyfikatu.
2. Planowanie w zakresie ponownej oceny zapewnia, aby krajowa jednostka akredytująca oceniła reprezentatywną próbę działalności weryfikatora objętej świadectwem.

Planując i prowadząc ponowną ocenę, krajowa jednostka akredytująca spełnia wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

Artykuł 40

Ocena specjalna

1. Krajowa jednostka akredytująca może w dowolnym terminie przeprowadzić ocenę specjalną weryfikatora w celu upewnienia się, że nadal spełnia on wymogi niniejszego rozporządzenia.
2. W celu umożliwienia krajowej jednostce akredytującej podjęcia decyzji o potrzebie przeprowadzenia oceny specjalnej weryfikator bezwzględnie informuje krajową jednostkę akredytującą o wszelkich istotnych zmianach mających znaczenie dla jego akredytacji w odniesieniu do dowolnego aspektu jego statusu lub działalności.

Istotne zmiany obejmują zmiany wymienione w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

*Artykuł 41***Środki administracyjne**

1. Krajowa jednostka akredytująca może zawiesić lub cofnąć akredytację weryfikatora, jeśli weryfikator nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia.
2. Krajowa jednostka akredytująca zawiesza lub cofa akredytację weryfikatora na jego wniosek.
3. Krajowa jednostka akredytująca ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje procedurę w zakresie zawieszenia i cofnięcia akredytacji zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w art. 33.
4. Krajowa jednostka akredytująca zawiesza akredytację, jeżeli weryfikator:
  - a) nie spełnił wymogów dotyczących kompetencji zgodnie z art. 22, procedur odnoszących się do czynności weryfikacyjnych zgodnie z art. 27, wewnętrznej dokumentacji weryfikacji zgodnie z art. 28 lub bezstronności i niezależności zgodnie z art. 30;
  - b) naruszył inne szczegółowe warunki ustanowione przez krajową jednostkę akredytującą.
5. Krajowa jednostka akredytująca cofa akredytację weryfikatora, jeśli:
  - a) weryfikator nie wyeliminował okoliczności stanowiących podstawę decyzji o zawieszeniu certyfikatu akredytacji;
  - b) członka ścisłego kierownictwa weryfikatora uznano za winnego oszustwa;
  - c) weryfikator celowo przedstawił nieprawdziwe informacje.
6. Decyzje krajowej jednostki akredytującej o zawieszeniu lub cofnięciu akredytacji zgodnie z ust. 1, 4 i 5 podlegają odwołaniu zgodnie z procedurami ustanowionymi przez państwa członkowskie zgodnie z art. 5 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.
7. Decyzje krajowej jednostki akredytującej o zawieszeniu lub cofnięciu akredytacji wchodzą w życie z chwilą doręczenia ich weryfikatorowi. Krajowa jednostka akredytująca uwzględnia wpływ na działania realizowane przed wydaniem tych decyzji biorąc pod uwagę charakter naruszeń.
8. Krajowa jednostka akredytująca uchyla zawieszenie certyfikatu akredytacji, jeśli otrzymała zadowalające informacje i stwierdza, że weryfikator spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

WYMOGI W ODNIESIENIU DO KRAJOWYCH JEDNOSTEK AKREDYTUJĄCYCH*Artykuł 42***Krajowe jednostki akredytujące**

1. Zadania związane z akredytacją zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wykonują krajowe jednostki akredytujące wyznaczone na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia krajowa jednostka akredytująca wykonuje swoje funkcje zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

*Artykuł 43***Zespół oceniający**

1. Krajowa jednostka akredytująca wyznacza zespół oceniający dla każdej oceny przeprowadzonej zgodnie z wymogami normy zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

2. Zespół oceniający składa się z asesora wiodącego odpowiedzialnego za przeprowadzenie oceny zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz, w razie konieczności, odpowiedniej liczby asesorów lub ekspertów technicznych posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie w określonym zakresie akredytacji.
3. W skład zespołu oceniającego musi wchodzić co najmniej jedna osoba posiadająca następujące umiejętności:
  - a) znajomość rozporządzenia (UE) 2015/757, niniejszego rozporządzenia i innych odpowiednich przepisów, o których mowa w art. 24 ust. 2 lit. a);
  - b) wiedzę na temat właściwości różnych rodzajów statków oraz monitorowania i raportowania emisji CO₂, zużycia paliwa i innych istotnych informacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

Artykuł 44

Wymogi w zakresie kompetencji asesorów

1. Asesorzy dysponują kompetencjami niezbędnymi do prowadzenia działań na podstawie art. 36–41. W tym celu asesor:
  - a) spełnia wymogi zharmonizowanej normy, o której mowa w art. 33;
  - b) dysponuje wiedzą w zakresie audytu danych i informacji, o której mowa w art. 24 ust. 2 lit. b), uzyskaną w drodze szkoleń, bądź dzięki dostępowi do osoby dysponującej wiedzą i doświadczeniem w zakresie takich danych i informacji.
2. Oprócz spełnienia wymogów w zakresie kompetencji określonych w ust. 1 asesorzy wiodący wykazują kompetencje w zakresie kierowania zespołem oceniającym.
3. Oprócz spełnienia wymogów w zakresie kompetencji określonych w ust. 1 osoby dokonujące przeglądu wewnętrznego oraz osoby podejmujące decyzje w sprawie udzielenia, rozszerzenia lub odnowienia akredytacji dysponują wiedzą i doświadczeniem wystarczającymi do oceny akredytacji.

Artykuł 45

Eksperci techniczni

1. Krajowa jednostka akredytująca może włączać do zespołu oceniającego ekspertów technicznych zapewniających szczegółową wiedzę fachową w danej dziedzinie, niezbędną do wsparcia asesora wiodącego lub asesora.
2. Eksperci techniczni podejmują się wskazanym zadaniom pod kierownictwem i na pełną odpowiedzialność asesora wiodącego danego zespołu oceniającego.

Artykuł 46

Bazy danych akredytowanych weryfikatorów

1. Krajowe jednostki akredytujące ustanawiają i prowadzą bazę danych, która jest publicznie dostępna i zawiera co najmniej następujące informacje:
  - a) imię i nazwisko/nazwę, numer akredytacji i adres każdego weryfikatora akredytowanego przez krajową jednostkę akredytującą;
  - b) w stosownych przypadkach państwa członkowskie, w których weryfikator prowadzi weryfikację;
  - c) datę udzielenia akredytacji oraz datę wygaśnięcia akredytacji;
  - d) informacje o środkach administracyjnych podjętych w stosunku do weryfikatora.

2. O wszelkich zmianach w statusie weryfikatorów informuje się Komisję przy użyciu odpowiedniego standardowego formularza.
3. Jednostka uznana na podstawie art. 14 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 ułatwia i harmonizuje dostęp do krajowych baz danych.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 47

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 września 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wiedza i doświadczenie w sektorze morskim

Do celów art. 24 ust. 3 uwzględnia się wiedzę i doświadczenie w odniesieniu do następujących kwestii:

- zrozumienie odpowiednich prawideł w ramach konwencji MARPOL i SOLAS, takich jak dotyczące efektywności energetycznej statków ⁽¹⁾, kodeksu technicznego NOx ⁽²⁾, prawidła w zakresie tlenków siarki ⁽³⁾, prawidła w zakresie jakości olejów paliwowych ⁽⁴⁾, kodeksu stateczności w stanie nieuszkodzonym z 2008 r. i odpowiednich wytycznych (np. wytycznych dotyczących opracowania SEEMP),
- możliwe efekty synergii między monitorowaniem i sprawozdawczością zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 a istniejącymi systemami zarządzania w sektorze morskim (np. kodeksem ISM) oraz innymi odpowiednimi wytycznymi sektorowymi (np. wytycznymi dotyczącymi opracowania SEEMP),
- źródła emisji na pokładzie statku,
- rejestracja rejsów i procedury zapewniające kompletność i poprawność wykazu rejsów (przedłożonego przez przedsiębiorstwo);
- wiarygodne źródła zewnętrzne (w tym dane z systemu śledzenia statków), które mogą posłużyć do krzyżowego sprawdzenia informacji z danymi ze statków,
- metody obliczania zużycia paliwa stosowane przez statki w praktyce,
- stosowanie poziomów niepewności zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 i odpowiednimi wytycznymi,
- stosowanie współczynników emisji dla wszystkich paliw stosowanych na statkach, w tym LNG, paliw hybrydowych i biopaliw,
- postępowanie z paliwem, oczyszczanie paliwa, układy zbiorników,
- konserwacja statku/kontrola jakości urządzeń pomiarowych,
- dokumenty bunkrowania, w tym kwity bunkrowe,
- dzienniki operacyjne, streszczenia dokumentacji dotyczącej rejsu, dokumentacji portowej, dzienniki pokładowe,
- dokumenty handlowe, np. umowy czarterowe, konosamenty,
- obowiązujące wymogi ustawowe,
- eksploatacja systemu bunkrowania statku,
- praktyczne określenie gęstości paliwa na statkach,
- procesy i działania związane z przepływem danych do celów obliczania przewożonego ładunku (wg objętości lub masy) mające zastosowanie do typów statków i działań na podstawie rozporządzenia (UE) 2015/757,
- koncepcja nośności ładunkowej (ang. *deadweight carried*) mająca zastosowanie do typów statków i działań na podstawie rozporządzenia (UE) 2015/757 zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2016/1928,
- procesy związane z przepływem danych wykorzystywane do obliczania przebytej odległości i czasu spędzonego na morzu w odniesieniu do rejsów zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757,
- urządzenia i systemy techniczne stosowane na statku w celu określenia zużycia paliwa, prac transportowych oraz innych stosownych informacji.

⁽¹⁾ Prawidło 22, załącznik VI do konwencji MARPOL.

⁽²⁾ Zmieniony Kodeks techniczny kontroli emisji tlenków azotu z okrętowych silników wysokoprężnych (rezolucja MEPC.176(58), zmieniona rezolucją MEPC.177(58)).

⁽³⁾ Prawidło 14, załącznik VI do konwencji MARPOL.

⁽⁴⁾ Prawidło 18, załącznik VI do konwencji MARPOL.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2073**z dnia 23 listopada 2016 r.****w sprawie zwrotu środków przeniesionych z roku budżetowego 2016, zgodnie z art. 26 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 6,

po konsultacji z Komitetem ds. Funduszy Rolniczych,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 169 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽²⁾ niewykorzystane środki odnoszące się do działań, finansowanych przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG), o których mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, mogą zostać przeniesione na kolejny rok budżetowy. Przeniesienie takie jest ograniczone do wysokości 2 % środków pierwotnych oraz nie przekracza kwoty dostosowania płatności bezpośrednich, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013⁽³⁾, zastosowanego w poprzednim roku budżetowym. Przeniesienie to może skutkować dodatkową płatnością na rzecz odbiorców końcowych, którzy byli objęci tym dostosowaniem.
- (2) Zgodnie z art. 26 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, na zasadzie odstępstwa od art. 169 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, państwa członkowskie zobowiązane są zwrócić przeniesione środki, o których mowa w art. 169 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, odbiorcom końcowym, w odniesieniu do których w roku budżetowym, na który przeniesiono środki, zastosowano współczynnik korygujący. Zwrot ten stosuje się jedynie wobec beneficjentów końcowych w tych państwach członkowskich, w których w poprzednim roku budżetowym stosowano dyscyplinę finansową⁽⁴⁾.
- (3) Przy ustalaniu kwoty przeniesienia, która ma być zwrócona, zgodnie z art. 26 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 należy uwzględnić kwotę rezerwy na wypadek kryzysów w sektorze rolnym, o której mowa w art. 25 tego rozporządzenia, nieudostępnionej na środki kryzysowe do końca roku budżetowego.
- (4) Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1146⁽⁵⁾ dyscyplina finansowa jest stosowana wobec płatności bezpośrednich w odniesieniu do roku kalendarzowego 2015, aby stworzyć rezerwę na wypadek kryzysów w wysokości 441,6 mln EUR. Z rezerwy na wypadek kryzysów nie skorzystano w roku budżetowym 2016.
- (5) Na podstawie deklaracji wydatków państw członkowskich za okres od dnia 16 października 2015 r. do dnia 15 października 2016 r. zmniejszenie w ramach dyscypliny finansowej faktycznie zastosowanej przez państwa członkowskie w roku budżetowym 2016 wynosi 435 mln EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej i uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608).

⁽⁴⁾ Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w roku budżetowym 2016 dyscyplina finansowa nie ma zastosowania w Bułgarii, Chorwacji i Rumunii.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1146 z dnia 8 lipca 2015 r. ustalające współczynnik korygujący do płatności bezpośrednich przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do roku kalendarzowego 2015 (Dz.U. L 191 z 17.7.2015, s. 6).

- (6) W związku z powyższym, w wyniku decyzji Komisji zgodnie z art. 169 ust. 3 akapit piąty rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, niewykorzystane środki odpowiadające kwocie dyscypliny finansowej zastosowanej w roku budżetowym 2016 w wysokości 435 mln EUR i pozostającej w granicach 2 % środków pierwotnych mogą zostać przeniesione na rok budżetowy 2017.
- (7) Aby zapewnić, by zwrot tych środków na rzecz odbiorców końcowych był proporcjonalny do kwoty dostosowania w ramach dyscypliny finansowej, Komisja powinna określić kwoty dostępne dla państw członkowskich do celów dokonania zwrotu.
- (8) Aby państwa członkowskie nie musiały dokonywać dodatkowej płatności na rzecz tego zwrotu, niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od dnia 1 grudnia 2016 r. W związku z powyższym kwoty określone niniejszym rozporządzeniem są ostateczne i, bez uszczerbku dla stosowania zmniejszeń zgodnie z art. 41 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, mają zastosowanie do wszelkich innych korekt uwzględnionych w decyzji w sprawie płatności miesięcznej dotyczącej wydatków poniesionych przez agencje płatnicze państw członkowskich w październiku 2016 r., zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, oraz do wszelkich potrąceń i płatności dodatkowych, które mają być dokonane zgodnie z art. 18 ust. 4 tego rozporządzenia, lub do wszelkich decyzji, które zostaną podjęte w ramach procedury rozliczania rachunków.
- (9) Zgodnie z art. 169 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 niewykorzystane środki mogą zostać przeniesione jedynie na kolejny rok budżetowy. Komisja powinna zatem określić terminy kwalifikowalności wydatków państw członkowskich w związku ze zwrotem zgodnie z art. 26 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, z uwzględnieniem rolniczego roku budżetowego określonego w art. 39 tego rozporządzenia.
- (10) Ze względu na niewielki odstęp czasu między przekazaniem informacji o wykonaniu środków EFRG z 2016 r. w ramach zarządzania dzielonego za okres od dnia 16 października 2015 r. do dnia 15 października 2016 r. przez państwa członkowskie a koniecznością rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia od dnia 1 grudnia 2016 r. niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do niniejszego rozporządzenia określa się kwoty środków, które zostaną przeniesione z roku budżetowego 2016 zgodnie z art. 169 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 i które zgodnie z art. 26 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 udostępnia się państwom członkowskim w celu dokonania zwrotu na rzecz odbiorców końcowych, w odniesieniu do których w roku budżetowym 2017 zastosowano współczynnik korygujący.

Kwoty, które zostaną przeniesione, podlegają decyzji Komisji o przeniesieniu środków zgodnie z art. 169 ust. 3 akapit piąty rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Artykuł 2

Wydatki państw członkowskich w związku ze zwrotem przeniesionych środków kwalifikują się do finansowania przez Unię jedynie w przypadku, gdy odpowiednie kwoty zostały wypłacone beneficjentom przed dniem 16 października 2017 r.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 grudnia 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny
Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

ZAŁĄCZNIK

Kwoty udostępnione w celu dokonania zwrotu przeniesionych środków*(kwoty w EUR)*

Belgia	6 414 552
Republika Czeska	11 049 216
Dania	10 864 696
Niemcy	60 049 657
Estonia	1 293 797
Irlandia	13 600 170
Grecja	17 254 566
Hiszpania	55 869 779
Francja	90 755 440
Włochy	39 147 477
Cypr	368 399
Łotwa	1 676 449
Litwa	3 462 420
Luksemburg	416 787
Węgry	15 068 124
Malta	34 366
Niderlandy	8 963 299
Austria	7 080 542
Polska	25 435 226
Portugalia	6 735 448
Słowenia	987 364
Słowacja	5 646 824
Finlandia	6 067 712
Szwecja	7 922 613
Zjednoczone Królestwo	38 847 027

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2074**z dnia 25 listopada 2016 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 37/2010 w odniesieniu do substancji „salicylan glinu, zasadowy”****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 w związku z art. 17,

uwzględniając opinię Europejskiej Agencji Leków wydaną przez Komitet ds. Weterynaryjnych Produktów Leczniczych,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 17 rozporządzenia (WE) nr 470/2009 zawiera wymóg określania w drodze rozporządzenia maksymalnego limitu pozostałości (dalej „MLP”) substancji farmakologicznie czynnych przeznaczonych do stosowania w Unii w weterynaryjnych produktach leczniczych dla zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, bądź w produktach biobójczych stosowanych w produkcji zwierzęcej.
- (2) W tabeli 1 w załączniku do rozporządzenia Komisji (UE) nr 37/2010 ⁽²⁾ określono substancje farmakologicznie czynne i ich klasyfikację w odniesieniu do MLP w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.
- (3) Salicylan glinu, zasadowy, jest obecnie uwzględniony w tej tabeli jako substancja dopuszczona do stosowania miejscowego u wszystkich gatunków zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, z wyjątkiem bydła, kóz, koniowatych, królików i ryb. Salicylan glinu, zasadowy, jest również substancją dopuszczoną dla bydła, kóz, koniowatych i królików zgodnie z tymczasowym MLP określonym dla tej substancji, który wygasa w dniu 31 grudnia 2016 r.
- (4) Do Europejskiej Agencji Leków (dalej „EMA”) złożono wnioski o zmianę obecnego wpisu dotyczącego salicylanu glinu, zasadowego, w celu usunięcia tymczasowego statusu MLP w odniesieniu do bydła, kóz, koniowatych i królików.
- (5) EMA, na podstawie opinii wydanej przez Komitet ds. Weterynaryjnych Produktów Leczniczych, zaleciła usunięcie tymczasowego statusu MLP dla salicylanu glinu, zasadowego, w odniesieniu do bydła, kóz, koniowatych i królików.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 37/2010.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Weterynaryjnych Produktów Leczniczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 37/2010 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 37/2010 z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie substancji farmakologicznie czynnych i ich klasyfikacji w odniesieniu do maksymalnych limitów pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 15 z 20.1.2010, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 25 stycznia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W tabeli 1 w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 37/2010 wpis dotyczący substancji „Salicylan glinu, zasadowy” otrzymuje brzmienie:

Substancja farmakologicznie czynna	Pozostałość znacznikowa	Gatunki zwierząt	MLP	Tkanki docelowe	Inne przepisy (na podstawie art. 14 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 470/2009)	Klasyfikacja terapeutyczna
„Salicylan glinu, zasadowy	Kwas salicylowy	Bydło, kozy, koniowate, króliki	200 µg/kg 500 µg/kg 1 500 µg/kg 1 500 µg/kg	Mięśnie Tłuszcz Wątroba Nerki	BRAK WPISU	Środki przeciwbiegunkowe i jelitowe czynniki przeciwzapalne”
		Bydło, kozy, koniowate	9 µg/kg	Mleko		
	NIE DOTYCZY	Wszystkie gatunki, od których lub z których pozyskuje się żywność, z wyjątkiem bydła kóz, koniowatych, królików i ryb	MLP nie jest wymagany	NIE DOTYCZY	Wyłącznie do stosowania miejscowego	

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2075**z dnia 25 listopada 2016 r.****w sprawie przyznania Hiszpanii dodatkowych dni na morzu w rejonach ICES VIIIc i IXa z wyjątkiem Zatoki Kadyksu**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2016/72 z dnia 22 stycznia 2016 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2016 rok dla niektórych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach Unii oraz – w odniesieniu do unijnych statków rybackich – w niektórych wodach nienależących do Unii oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/104⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 8.5 jego załącznika IIB,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W tabeli I załącznika IIB do rozporządzenia (UE) 2016/72 określa się maksymalną liczbę dni, podczas których statki unijne o długości całkowitej równej co najmniej 10 metrów, posiadające lub wykorzystujące włoki denne, niewody duńskie i podobne narzędzia o rozmiarze oczek równym co najmniej 32 mm, sieci skrzelowe o rozmiarze oczek równym co najmniej 60 mm oraz sznury haczykowe denne, mogą przebywać w rejonach ICES VIIIc i IXa, z wyjątkiem Zatoki Kadyksu, w okresie od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 31 stycznia 2017 r.
- (2) Zgodnie z pkt 8.5 załącznika IIB do rozporządzenia (UE) 2016/72 Komisja może, na podstawie trwałego zaprzestania działalności połowowej, które nastąpiło w okresie od dnia 1 lutego 2015 r. do dnia 31 stycznia 2016 r. i z zastrzeżeniem warunków określonych w pkt 8.5 załącznika IIB do rozporządzenia (UE) 2016/72, przydzielić dodatkową liczbę dni na morzu, podczas których statek może być upoważniony przez państwo członkowskie bandery do przebywania w granicach odnośnego obszaru, posiadając na pokładzie narzędzia regulowane.
- (3) W dniu 27 maja 2016 r., zgodnie z pkt 8.4 załącznika IIB do rozporządzenia (UE) 2016/72, Hiszpania złożyła wraz z informacją uzupełniającą, wniosek o przyznanie dodatkowej liczby dni na morzu na podstawie trwałego zaprzestania działalności połowowej. W dniu 6 czerwca 2016 r. Hiszpania potwierdziła, że 14 statków rybackich zaprzestało działalności połowowej w okresie od dnia 1 lutego 2015 r. do dnia 31 stycznia 2016 r.
- (4) Biorąc pod uwagę dane udostępnione Komisji oraz na podstawie metody obliczeń określonej w pkt 8.2 załącznika IIB do rozporządzenia (UE) 2016/72, należy przyznać Hiszpanii – na okres od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 31 stycznia 2017 r. – dziewięć dodatkowych dni na morzu w odniesieniu do statków wymienionych w pkt 1 wymienionego załącznika.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Rybołówstwa i Akwakultury,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Maksymalną liczbę dni na morzu, w odniesieniu do których Hiszpania może upoważnić statek pływający pod jej banderą do przebywania w rejonach ICES VIIIc i IXa z wyjątkiem Zatoki Kadyksu, posiadający lub wykorzystujący narzędzia regulowane i niepodlegający szczególnym warunkom określonym w tabeli I załącznika IIB do rozporządzenia (UE) 2016/72, zwiększa się do 126 dni w roku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 22 z 28.1.2016, s. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2076**z dnia 25 listopada 2016 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny

Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	90,0
	TR	80,7
	ZZ	85,4
0707 00 05	MA	69,4
	TR	158,6
	ZZ	114,0
0709 93 10	MA	100,9
	TR	141,9
	ZZ	121,4
0805 20 10	MA	71,7
	ZA	138,5
	ZZ	105,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	JM	110,2
	TR	80,3
	ZZ	95,3
0805 50 10	AR	64,7
	CL	90,0
	TR	78,5
	ZZ	77,7
0808 10 80	CL	185,9
	NZ	177,5
	ZA	186,7
	ZZ	183,4
0808 30 90	CN	106,4
	TR	126,8
	ZZ	116,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2016/2077

z dnia 17 października 2016 r.

w sprawie stanowiska, jakie należy przyjąć w imieniu Unii Europejskiej na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej podczas 70. posiedzenia Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego i 97. posiedzenia Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu w odniesieniu do przyjęcia zmian załącznika VI do konwencji MARPOL, zmian prawideł II-1 konwencji SOLAS, prawideł III/1.4, III/30 i III/37 konwencji SOLAS, prawideł II-2/1 i II-2/10 konwencji SOLAS, prawidła II-1/3-12 konwencji SOLAS, zmian konwencji i kodu STCW, kodeksu systemów bezpieczeństwa pożarowego oraz rozszerzonego programu inspekcji z 2011 r.

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Działanie Unii w sektorze transportu morskiego powinno mieć na celu poprawę bezpieczeństwa morskiego i ochronę środowiska morskiego.
- (2) Podczas 69. posiedzenia Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego (MEPC) Międzynarodowej Organizacji Morskiej („IMO”) podjęto decyzję o utworzeniu obowiązkowego systemu gromadzenia danych dotyczących zużycia paliwa oraz o wprowadzeniu niezbędnych zmian do rozdziału 4 załącznika VI do Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki (załącznika VI do konwencji MARPOL). Oczekuje się, że zmiany te zostaną przyjęte na 70. posiedzeniu MEPC, które odbędzie się w październiku 2016 r.
- (3) Podczas 95. i 96. posiedzenia Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu IMO zatwierdzono zmiany prawidła II-1, prawideł III/1.4, III/30 i III/37, prawideł II-2/1 i II-2/10, prawidła II-1/3-12 Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu (konwencji SOLAS), Międzynarodowej konwencji i kodeksu o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht (konwencji i kodu STCW), Międzynarodowego kodeksu systemów bezpieczeństwa pożarowego oraz rozszerzonego programu inspekcji z 2011 r. Oczekuje się, że zmiany te zostaną przyjęte podczas 97. posiedzenia MSC, które odbędzie się w listopadzie 2016 r.
- (4) Zmiany do rozdziału 4 załącznika VI do konwencji MARPOL ustanowią obowiązkowy globalny system gromadzenia danych, jakie będą musiały być każdego roku gromadzone i zgłaszane przez określone statki, procesy weryfikacji związane ze zgłaszaniem danych, sporządzaniem oświadczeń o zgodności, sytuacjami dotyczącymi przeniesienia praw własności, przekazywania danych IMO, anonimizacji i dostępu do danych, a także procedury zatwierdzania zgodności statków podnoszących banderę państw niebędących stronami załącznika VI do konwencji MARPOL. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757⁽¹⁾ ustanawia unijny system monitorowania, raportowania i weryfikacji (MRW) emisji dwutlenku węgla oraz efektywności energetycznej w zakresie żeglugi morskiej. Rozporządzenie to stosuje się do wszystkich statków o pojemności brutto wynoszącej ponad 5 000 ton wpływających do portów, przebywających w portach lub wypływających z portów znajdujących się w jurysdykcji państwa członkowskiego od dnia 1 stycznia 2018 r., niezależnie od miejsca rejestracji statków.
- (5) W art. 22 rozporządzenia (UE) 2015/757 zawarto klauzulę przeglądowną na wypadek międzynarodowego porozumienia w tym obszarze. Wraz z przyjęciem zmian do rozdziału 4 załącznika VI do konwencji MARPOL rozpocznie się taki proces przeglądu, co może doprowadzić do sformułowania wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2015/757, aby zapewnić dostosowanie, w zakresie, w jakim to odpowiednie, do globalnego systemu gromadzenia danych uzgodnionego w IMO.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 55).

- (6) Poprzez zmiany prawideł II-1/1, II-1/2, II-1/3, II-1/4, II-1/5, II-1/6, II-1/7, II-1/8-1, II-1/9, II-1/10, II-1/12, II-1/13, II-1/15–17, II-1/19, II-1/21–22 i II-1/35 konwencji SOLAS wprowadzone zostaną poprawki redakcyjne i wynikające z nich poprawki, a także poprawki w zakresie podziału i wymagań dotyczących stateczności uszkodzonego statku, aby zwiększyć zdolność przetrwania statku pasażerskiego w przypadku uszkodzenia. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE⁽¹⁾ dotyczy statków pasażerskich i szybkich jednostek pasażerskich dokonujących podróży krajowych. Art. 6 ust. 2 lit. a) ppkt (i) tej dyrektywy stanowi, że nowe statki pasażerskie klasy A mają w całości spełniać wymogi konwencji SOLAS z 1974 r., wraz ze zmianami.
- (7) Zmiany prawidła II-1/1.2 konwencji SOLAS, nowe prawidło II-1/19-1 oraz zmiany prawideł III/1.4, III/30 i III/37 konwencji SOLAS dotyczące ćwiczeń w zakresie zabezpieczenia niezatapialności stanowią część kompleksowego podejścia służącego zwiększeniu zdolności przetrwania w przypadku zatopienia statku celem zwiększenia bezpieczeństwa na nowych i istniejących statkach pasażerskich. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE⁽²⁾, a w szczególności w załączniku I rozdział V prawidło V/2 wskazano obowiązkowe wymogi minimalne w zakresie wykształcenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów, marynarzy oraz innego personelu na statkach pasażerskich. Konwencja STCW, którą włączono do prawa Unii na mocy dyrektywy 2008/106/WE, zawiera w odpowiednich tabelach kompetencji kodu STCW wymagania szkoleniowe w zakresie stateczności statków.
- (8) Zmiany prawideł II-2/1 oraz II-2/10 konwencji SOLAS stanowią, że gaśnice pianowe o pojemności co najmniej 135 l nie są już wymagane w kotłowniach, w których zostały zamontowane kotły do użytku domowego o mocy niższej od 175 kW lub kotły chronione stosowanymi lokalnie stałymi wodnymi instalacjami gaśniczymi. Art. 6 ust. 2 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2009/45/WE stanowi, że nowe statki pasażerskie klasy A w pełni mają spełniać wymogi konwencji SOLAS z 1974 r., ze zmianami. Co więcej, prawidła II-2/1 i II-2/10 konwencji SOLAS mają zastosowanie do nowych statków pasażerskich klas B, C i D oraz istniejących statków pasażerskich klasy B zgodnie z rozdziałem II-2 część A, pkt 6.7 („Wyposażenie przeciwpożarowe przedziałów maszynowych”) załącznika I do dyrektywy 2009/45/WE, w którym ustanowiono, że przedziały maszynowe i kotłownie powinny być wyposażone w instalacje przenośne.
- (9) Zmiany do prawidła II-1/3-12 konwencji SOLAS będą dotyczyły luki w obowiązującym prawidle dotyczącym stosowania Kodeksu w sprawie poziomów hałasu w odniesieniu do statków, dla których zamówienie dotyczące budowy ogłoszone zostało przed dniem 1 lipca 2014 r. oraz których stępki zostały położone lub które są na podobnym etapie budowy od dnia 1 stycznia 2015 r. oraz których dostawa nie nastąpi przed dniem 1 lipca 2018 r. W art. 3 dyrektywy 2003/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ wskazano minimalne wymagania w zakresie ochrony pracowników oraz ustanowiono graniczne wartości ekspozycji i wartości działania. Ponadto w art. 6 ust. 2 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2009/45/WE, jako odpowiednim prawie wtórnym, ustanowiono, że konwencja SOLAS z 1974 r. ze zmianami ma zastosowanie do nowych statków klasy A, a w części C prawidło 15 załącznika I do tej dyrektywy wskazano środki służące ograniczeniu hałasu w przedziałach maszynowych dla nowych statków klasy B, C i D.
- (10) Zmiany konwencji i kodu STCW dotyczące szczegółowego szkolenia w zakresie statków pasażerskich oraz zmiany do części A i B kodu STCW będą dotyczyły nowych wyzwań związanych z większymi rozmiarami nowoczesnych statków wycieczkowych i dużą liczbą pasażerów na pokładzie, a także będą obejmować cztery odrębne poziomy szkolenia i zapoznania: zapoznanie awaryjne na statku pasażerskim, szkolenie z zakresu zarządzania tłumem na statku pasażerskim, zarządzanie kryzysowe na statku pasażerskim oraz szkolenie w zakresie zachowań ludzkich, a także szkolenie z zakresu statków pasażerskich typu ro-ro. W dyrektywie 2008/106/WE, w szczególności w załączniku I rozdział V prawidło V/2, wskazano obowiązkowe wymogi minimalne w zakresie wykształcenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów, marynarzy i innych członków załogi na statkach pasażerskich.
- (11) W zmianach do rozdziału 13 kodeksu FSS wyjaśnione zostanie, że obliczenia wymiarów drogi ucieczki, których dokonuje się na podstawie całkowitej liczby osób, które będą przypuszczalnie uciekać klatką schodową oraz drzwiami, korytarzami i podestami, mają być wykonywane oddzielnie dla dwóch różnych przypadków stopnia zajmowania pomieszczeń. Art. 6 ust. 2 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2009/45/WE stanowi, że nowe statki pasażerskie klasy A mają w pełni spełniać wymogi konwencji SOLAS z 1974 r., ze zmianami. Ponadto przepisy rozdziału II-2 część A załącznika I do dyrektywy 2009/45/WE wprowadzają stosowanie kodeksu FSS, przyjętego na mocy rezolucji MSC.98(73), w odniesieniu do statków pasażerskich klasy B, C i D zbudowanych od dnia 1 stycznia 2003 r.

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich (Dz.U. L 163 z 25.6.2009, s. 1).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy (Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33).

(3) Dyrektywa 2003/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (hałasem) (Dz.U. L 42 z 15.2.2003, s. 38).

- (12) W zakresie, w jakim zmiany do prawideł II-1/1, II-1/2, II-1/3, II-1/4, II-1/5, II-1/6, II-1/7, II-1/8-1, II-1/9, II-1/10, II-1/12, II-1/13, II-1/15-17, II-1/19, II-1/21-22 i II-1/35 konwencji SOLAS, prawideł II-2/1 i II-2/10 konwencji SOLAS oraz rozdział 13 kodeksu FSS mogą wpłynąć na przepisy dyrektywy 2009/45/WE w odniesieniu do statków pasażerskich i szybkich jednostek pasażerskich dokonujących podróży krajowych, zmiany te podlegają wyłącznej kompetencji Unii.
- (13) Zmiany rozszerzonego programu inspekcji z 2011 r. uwzględniają dostosowanie do serii Z10 zaktualizowanych ujednoczonych wymagań będących częścią ujednoczonych wymagań Międzynarodowego Stowarzyszenia Towarzystw Klasyfikacyjnych (seria Z10 ujednoczonych wymagań Międzynarodowego Stowarzyszenia Towarzystw Klasyfikacyjnych), które dotyczą wymagań w zakresie prowadzenia badań i certyfikacji. Art. 5 i 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 530/2012⁽¹⁾ wprowadzają obowiązek spełniania warunków Programu Oceny Stanu Technicznego IMO dla zbiornikowców pojedynczokadłubowych mających więcej niż 15 lat. W rozszerzonym programie inspekcji podczas kontroli masowców i zbiornikowców, zwanym inaczej rozszerzonym programem inspekcji (ESP), określono sposób przeprowadzania takiej zintensyfikowanej oceny. Jako że w Programie Oceny Stanu Technicznego do osiągnięcia celu stosuje się rozszerzony program inspekcji, wszelkie zmiany inspekcji w ramach rozszerzonego programu inspekcji będą automatycznie miały zastosowanie na mocy rozporządzenia (UE) nr 530/2012.
- (14) Unia nie jest ani członkiem IMO, ani umawiającą się stroną odnośnych konwencji i kodeksów. W związku z tym konieczne jest, aby Rada upoważniła państwa członkowskie do przekazania stanowiska Unii i wyrażenia przez nie zgody na związanie się tymi zmianami, w zakresie, w jakim podlegają one wyłącznej kompetencji Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na 70. posiedzeniu Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego IMO, polega na wyrażeniu zgody na przyjęcie zmian w rozdziale 4 załącznika VI do konwencji MARPOL, jak określono w załączniku 7 do dokumentu IMO MEPC 69/21/dodatek 1.

Artykuł 2

1. Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na 97. posiedzeniu Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu IMO, polegać ma na wyrażeniu zgody na przyjęcie następujących zmian do:

- a) prawideł II-1/1, II-1/2, II-1/3, II-1/4, II-1/5, II-1/6, II-1/7, II-1/8-1, II-1/9, II-1/10, II-1/12, II-1/13, II-1/15-17, II-1/19, II-1/21-22 i II-1/35 konwencji SOLAS, jak określono w załączniku 1 do cyrkularza IMO nr 3644 z dnia 20 maja 2016 r.;
- b) prawidła II-1/1.2 konwencji SOLAS, nowego prawidła II-1/19-1, a także zmian do prawideł III/1.4, III/30 i III/37, jak określono w załączniku 1 do cyrkularza IMO nr 3644 z dnia 20 maja 2016 r.;
- c) prawideł II-2/1 i II-2/10 konwencji SOLAS, jak określono w załączniku 1 do cyrkularza IMO nr 3644 z dnia 20 maja 2016 r.;
- d) prawidła II-1/3-12 konwencji SOLAS, jak określono w załączniku 1 do cyrkularza IMO nr 3644 z dnia 20 maja 2016 r.;
- e) konwencji i kodu STCW dotyczących szczegółowego szkolenia w zakresie statków pasażerskich oraz części A i B kodu STCW, jak określono w załącznikach 8, 9 i 10 do dokumentu IMO MSC 96/25/dodatek 1;
- f) rozdziału 13 kodeksu FSS, jak określono w załączniku 2 do cyrkularza IMO nr 3644 z dnia 20 maja 2016 r.;
- g) rozszerzonego programu inspekcji z 2011 r., jak określono w załączniku 4 do cyrkularza IMO nr 3644 z dnia 20 maja 2016 r.

2. Jeśli poprawki do prawidła II-1/6 konwencji SOLAS, o których mowa w ust. 1 lit. a), zostaną poddane przeglądowi na 97. posiedzeniu Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu IMO, stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii, polegać ma na wyrażeniu zgody na zmiany do tych poprawek, które podnoszą obecny poziom bezpieczeństwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 530/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie przyspieszonego wprowadzania konstrukcji podwójnokadłubowej lub równoważnego rozwiązania konstrukcyjnego w odniesieniu do zbiornikowców pojedynczokadłubowych (Dz.U. L 172 z 30.6.2012, s. 3).

Artykuł 3

1. Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w brzmieniu ujętym w art. 1 i 2, jest wyrażane przez państwa członkowskie będące członkami IMO, działające wspólnie w interesie Unii.
2. Drobne zmiany stanowisk, o których mowa w art. 1 i 2, mogą zostać uzgodnione bez wydawania kolejnej decyzji przez Radę.

Artykuł 4

Niniejszym upoważnia się państwa członkowskie do wyrażenia zgody na związanie się w interesie Unii zmianami, o których mowa w art. 1 i 2, w zakresie, w jakim zmiany te podlegają wyłącznej kompetencji Unii.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 17 października 2016 r.

W imieniu Rady
L. SÓLYMOS
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI (UE) 2016/2078

z dnia 4 lipca 2016 r.

w sprawie pomocy państwa SA.41617 – 2015/C (ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)) wdrożonej przez Niderlandy na rzecz zawodowego klubu piłki nożnej NEC w Nijmegen*(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 4048)***(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu ⁽¹⁾ oraz uwzględniając ich uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W 2010 r. Komisja została poinformowana przez obywateli o tym, że Niderlandy zastosowały środek pomocy dla zawodowego klubu piłki nożnej NEC w Nijmegen. Skargi zostały zarejestrowane pod numerami SA.31616 i SA.31767. Również w latach 2010 i 2011 Komisja otrzymała skargi dotyczące środków na rzecz innych zawodowych klubów piłki nożnej w Niderlandach, mianowicie MVV w Maastricht, Willem II w Tilburgu, FC Den Bosch w 's-Hertogenbosch oraz PSV w Eindhoven. W piśmie z dnia 2 września 2011 r. Niderlandy przekazały Komisji dodatkowe informacje na temat środka zastosowanego wobec NEC.
- (2) Pismem z dnia 6 marca 2013 r. Komisja poinformowała Niderlandy, że podjęła decyzję o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do środków na rzecz Willem II, NEC, MVV, PSV oraz FC Den Bosch.
- (3) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania (zwana dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”) została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o składanie uwag dotyczących przedmiotowych środków.
- (4) Niderlandy przedstawiły uwagi w ramach procedury dotyczącej środka na rzecz NEC w piśmie z dnia 6 czerwca 2013 r., które zawierało uwagi gminy Nijmegen (zwanej dalej „gminą”) jako zainteresowanej strony. Spotkanie z władzami niderlandzkimi odbyło się w dniu 27 lutego 2015 r. Uczestniczyli w nim również przedstawiciele gminy. Dodatkowe informacje Niderlandy przekazały w dniach 10 kwietnia 2015 r., 11 maja 2015 r., 13 maja 2015 r. oraz 16 lipca 2015 r. Komisja nie otrzymała uwag od innych zainteresowanych stron.
- (5) Po podjęciu decyzji o wszczęciu postępowania, w porozumieniu z Niderlandami, postępowania wyjaśniające w sprawie poszczególnych klubów prowadzone były oddzielnie. Postępowanie w sprawie NEC zarejestrowano jako sprawę nr SA.41617.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA POMOCY**2.1. Środek i jego beneficjent**

- (6) Krajowa federacja piłki nożnej Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond (zwana dalej „KNVB”) jest organizacją patronacką zawodowych i amatorskich rozgrywek piłkarskich. Zawodowa piłka nożna w Niderlandach jest zorganizowana w systemie dwuszczeblowym. W sezonie 2014/2015 składało się na niego 38 klubów, z których 18 występowało w najwyższej lidze (eredivisie), a 20 w lidze niższej (eerste divisie).

⁽¹⁾ Decyzja Komisji w sprawie SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN) – Niderlandy – Pomoc dla niektórych holenderskich zawodowych klubów piłki nożnej w latach 2008–2011 – Zaprośenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. C 116 z 23.4.2013, s. 19).

⁽²⁾ Zob. przypis 1.

- (7) Klub Nijmegen Eendracht Combinatie (zwany dalej „NEC”) powstał w 1900 r. i rozgrywa swoje miejscowe mecze w Nijmegen. Struktura prawna NEC jest następująca: spółki Nijmegen Eendracht Combinatie B.V, Exploitatie-Maatschappij De Goffert B.V. i N.E.C. horeca B.V. należą do fundacji Stichting Administratiekantoor N.E.C. Beneficjentem środka jest spółka Exploitatie-Maatschappij De Goffert B.V. Według informacji przekazanych przez Niderlandy NEC jest średnim przedsiębiorstwem, które w 2015 r. zatrudniało 62,3 pełnoetatowych pracowników (69,5 pełnoetatowych pracowników w 2010 r.). W okresie objętym postępowaniem wyjaśniającym klub NEC występował w najwyższej lidze. Ostatni raz wystąpił w rozgrywkach europejskich (puchar UEFA) w sezonie 2008/2009.
- (8) Od 2003 r. NEC jest głównym – lecz nie jedynym – użytkownikiem wielofunkcyjnego stadionu Goffert znajdującego się w dużym parku Goffert w Nijmegen. W pobliżu stadionu w parku Goffert w 2003 r. gmina, przy wsparciu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), wybudowała wielofunkcyjny kompleks sportowy *De Eendracht*. Kompleks *De Eendracht* jest wynajmowany przez NEC, a także wykorzystywany przez inne podmioty do celów treningowych.
- (9) Stosunki między gminą a NEC w odniesieniu do *De Eendracht* określają dwie umowy zawarte w 2003 r.: umowa intencyjna dotycząca zagospodarowania terenu, na którym położony jest kompleks *De Eendracht*, w kontekście szerszej wizji polityki sportowej gminy, oraz umowa najmu kompleksu *De Eendracht*.
- (10) W latach 2008 i 2009 klub NEC zwrócił się na piśmie do władz gminy w sprawie postanowień umów, zgodnie z którymi miał prawo nabyć *De Eendracht* od gminy. NEC poinformował, że zamierzał nabyć „opstalrecht”, czyli prawo zabudowy⁽³⁾ kompleksu, co opisał jako „opcję zakupu”. W pierwszym piśmie klub NEC zaproponował zrzeczenie się opcji zakupu w zamian za rekompensatę w kwocie 2,3 mln EUR, którą wyliczył na podstawie szacunkowej wartości księgowej oraz wartości realnej kompleksu obliczonej przez ekspertów zewnętrznych. Zdaniem NEC różnica między tymi dwiema wartościami odpowiada korzyści, którą klub uzyskałby, jeżeli skorzystałby z opcji zakupu. W drugim piśmie klub NEC poinformował gminę, że zamierza skorzystać z opcji zakupu.
- (11) W 2010 r. gmina otrzymała z dwóch kancelarii prawnych opinie prawne w tej sprawie: jedną w styczniu 2010 r., a drugą we wrześniu 2010 r. W pierwszej opinii zwrócono uwagę na postanowienie umowy najmu, zgodnie z którym umowa dotyczyła okresu do czasu nabycia *De Eendracht* przez najemcę (NEC), oraz na wyrażoną przez gminę i NEC intencję nabycia kompleksu przez NEC, jeśli ze strony EFRR nie będzie co do tego zastrzeżeń. Stwierdzono w niej, że NEC posiada zdecydowane (mocne) prawo żądania zakupu. Pod wpływem nacisków rady gminy zamówiono drugą opinię dotyczącą domniemywanej zasadności roszczenia NEC. W opinii stwierdzono, że gmina jest jedynie zobowiązana do przeprowadzenia z NEC negocjacji, zważywszy że przedmiotowe postanowienie nie określa ceny ani mechanizmu jej ustalenia.
- (12) We wrześniu 2010 r. gmina zgodziła się odkupić roszczenie za kwotę 2,2 mln EUR. Niderlandy nie powiadomiły o swoim zamiarze wypłaty na rzecz NEC rekompensaty z tytułu zrzeczenia się opcji zakupu, jak wymaga tego art. 108 ust. 3 Traktatu. To właśnie w sprawie tej transakcji wszczęto formalne postępowanie wyjaśniające i jako taka transakcja ta jest przedmiotem niniejszej decyzji.

2.2. Powody wszczęcia postępowania

- (13) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uznała, że środki pomocy dla zawodowych klubów piłki nożnej mogą zakłócić konkurencję oraz mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Komisja ponadto doszła do wstępnego wniosku, że gmina za pomocą zasobów państwowych zapewniła NEC selektywną korzyść, a zatem udzieliła klubowi piłki nożnej pomocy.
- (14) Po pierwsze, w odniesieniu do istnienia opcji zakupu Komisja uznała, że opierając się wyłącznie na pierwszej opinii prawnej i pomijając dokładniejszą opinię drugą, Niderlandy nie wykazały, że klub NEC posiadał opcję zakupu po cenie, która nie została określona w umowie ani wynegocjowana.

⁽³⁾ Zgodnie z art. 5:101 niderlandzkiego kodeksu cywilnego „prawo zabudowy” (łac. *ius superficiesarium*) to prawo rzeczowe na nieruchomości, które umożliwia jego właścicielowi – „superficiariuszowi” – posiadanie lub nabycie budynków, zabudowań lub roślin (roślinności) w obrębie nieruchomości będącej własnością innej osoby lub nad tą nieruchomością.

- (15) Po drugie, w odniesieniu do zgodności z rynkiem ceny zapłaconej za zrzeczenie się domniemywanej opcji zakupu Komisja przypominała, że wytyczne zawarte w komunikacie Komisji w sprawie elementów pomocy przy sprzedaży gruntów przez władze publiczne ⁽⁴⁾ (zwanym dalej „komunikatem w sprawie sprzedaży gruntów”), na który powołały się Niderlandy, dotyczą wyłącznie „sprzedaży gruntów i budynków będących własnością publiczną. Nie dotyczą one publicznego nabywania gruntów i budynków czy najmu lub dzierżawy gruntów i budynków przez władze publiczne. Takie transakcje mogą również zawierać element pomocy państwa”. Ponadto Komisja stwierdziła, że podmioty w gospodarce rynkowej prawdopodobnie również zwracają uwagę na prawdopodobieństwo skorzystania przez najemcę z ewentualnej opcji zakupu. Między innymi zwracają one uwagę na pozostające w jego dyspozycji środki finansowe.
- (16) Po trzecie, Komisja odnotowała, że w chwili przyznania pomocy klub NEC miał na tyle poważne trudności finansowe, że zagrażały one jego przyszłości jako zawodowego klubu piłki nożnej. Federacja KNVB, dokonując weryfikacji planu biznesowego NEC na rok 2010/2011, zażądała od NEC w lipcu 2010 r. gwarancji zewnętrznej w wysokości 1 967 000 EUR – w przeciwnym razie klub NEC ryzykowałby utratę licencji. Gwarancja ta (która według informacji dostępnych Komisji została udzielona przez prywatną spółkę prawa handlowego, a więc nie za pomocą zasobów państwowych) była potrzebna oprócz kwoty 2,2 mln EUR będącej przedmiotem niniejszej decyzji. Sam klub NEC wskazał w czerwcu 2010 r., że jego sytuacja finansowa jest niepokojąca – ujemny kapitał własny, ujemny wynik operacyjny w roku 2009/2010 oraz niski poziom płynności. We wrześniu 2009 r. klub NEC przestał płacić czynsz.
- (17) Aby dokonać oceny zgodności pomocy z Wytycznymi wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw ⁽⁵⁾ (zwanymi dalej „wytycznymi”), Komisja zwróciła się o informacje na temat zgodności ze wszystkimi wymogami określonymi w wytycznych.
- (18) Komisja zwłaszcza nie była w stanie zweryfikować, czy przestrzegane były warunki określone w pkt 34–37 wytycznych dotyczące charakteru i realizacji planu restrukturyzacji. Komisja nie była również w stanie sprawdzić, czy podjęto odpowiednie środki wyrównawcze w rozumieniu pkt 38–42. Konieczne było ponadto wykazanie, że pomoc była ograniczona do niezbędnego minimum, że sam beneficjent wpłacił odpowiedni wkład własny na restrukturyzację, że Niderlandy będą przedstawiać sprawozdania z kontroli oraz że przestrzegana będzie zasada „pierwszego i ostatniego razu”.

3. UWAGI NIDERLANDÓW

- (19) Niderlandy nie zgadzają się, że środek stanowi pomoc państwa.
- (20) W związku z tym podkreślają przede wszystkim istotny kontekst transakcji. Według Niderlandów decyzja o wszczęciu postępowania zawierała kilka błędów rzeczowych w tym zakresie. W decyzji tej niezgodnie z prawdą stwierdzono, że stadion Goffert nie miał charakteru wielofunkcyjnego przed 2003 r. Gmina uważa wykorzystanie De Eendracht (i stadionu Goffert) do celów pozasportowych za istotny czynnik w tym kontekście.
- (21) Niderlandy podkreślają zwłaszcza interes, jaki gmina miała w rozbudowie głównego paku sportowego i innowacyjnego (zwanego dalej „TIP”) ⁽⁶⁾, który miał połączyć istniejący stadion Goffert i De Eendracht. Przygotowania do rozbudowy TIP rozpoczęły się jeszcze zanim klub NEC poinformował gminę o zamiarze skorzystania z opcji zakupu. Kompleks De Eendracht odgrywał istotną rolę w planach związanych z TIP opracowanych przez gminę. Niderlandy podkreślają, że przygotowania związane z TIP trwały jeszcze długo po zawarciu transakcji we wrześniu 2010 r. Dopiero w marcu 2012 r. rada gminy postanowiła je wstrzymać. Według Niderlandów Komisja powinna wyraźnie uwzględnić fakt, że w tamtym czasie zachowanie pełnego prawa własności De Eendracht (w tym gruntu pod kompleksem i stojącego na nim budynku) miało dla gminy istotne znaczenie w związku z rozbudową TIP.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 209 z 10.7.1997, s. 3.

⁽⁵⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2). Stosowanie tych wytycznych zostało przedłużone komunikatem Komisji dotyczącym przedłużenia okresu ważności Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw z dnia 1 października 2004 r. (Dz.U. C 296 z 2.10.2012, s. 3).

⁽⁶⁾ Gmina zamierzała przekształcić dużą część parku Goffert w „Topsport- en Innovatie Park” („TIP”) o charakterze interdyscyplinarnym obejmującym sport, edukację, zdrowie i naukę. Projekt ten zarzucono. Przyszłe finansowanie TIP nie było przedmiotem decyzji o wszczęciu postępowania.

- (22) W tym kontekście Niderlandy odwołują się do sprawozdania dotyczącego skutków gospodarczych TIP opublikowanego w kwietniu 2009 r. przez firmę doradcą European and Regional Affairs Consultants. Zgodnie z tym sprawozdaniem TIP miał mieć pozytywny wpływ na gospodarkę gminy, prowadząc między innymi do wzrostu zatrudnienia i wydatków, lecz również miał wyrzucić różne pośrednie pozytywne skutki gospodarcze w obszarach rozwoju wiedzy, innowacji, edukacji i ogólnego poziomu działalności. W sprawozdaniu pt. „Skutki TIP Nijmegen i oferowane przez niego możliwości” przygotowanym przez gminę i Buck Consultants dokładnie wskazano wzorcową rolę De Eendracht w rozbudowie TIP.
- (23) Po drugie, Niderlandy podkreślają zasadność roszczenia NEC. Wyjaśniły one podstawy ustalenia opcji zakupu. Gmina podkreśliła, że wiąże się to ze zrzeczeniem się przez NEC prawa zabudowy na terenie ówczesnego kompleksu amatorskiego w celu umożliwienia gminie zastąpienia tego kompleksu nowym kompleksem De Eendracht. W 2000 r. prawo zabudowy istniejącego kompleksu amatorskiego przysługiwało NEC, natomiast gmina była właścicielem położonego pod nim gruntu. Ponieważ kompleks nie spełniał już wymogów KNVB, a zatem nie mógł być już wykorzystywany na potrzeby działań piłkarskich, gmina – w porozumieniu z NEC – postanowiła w 2002 r. wybudować nowy obiekt wielofunkcyjny, De Eendracht. De Eendracht został wybudowany ze środków publicznych częściowo pochodzących ze wsparcia z EFRR. O wsparcie z EFRR można było ubiegać się pod warunkiem budowy kompleksu przez gminę i zakazu sprzedaży budynku przez okres pięciu lat. W związku z tym klub NEC odstąpił od prawa zabudowy na terenie kompleksu, lecz uzyskał opcję zakupu (prawo zabudowy) nowego kompleksu De Eendracht. Według Niderlandów zamiarem było stworzenie klubowi NEC możliwości przejęcia kompleksu De Eendracht w momencie, w którym wymogi EFRR nie będą już tego zakazywać, nawet jeśli w tamtym czasie cena zakupu nie była określona.
- (24) Niderlandy zatem zaprzeczają, że gmina wzięła pod uwagę tylko jedną opinię prawną (zob. motyw 14). Podkreślają natomiast, że między gminą a NEC nigdy nie istniał konflikt w związku z roszczeniem, które obie strony uznawały za zasadne. Niderlandy powołują się w tym przypadku na art. 6:217 niderlandzkiego kodeksu cywilnego, zgodnie z którym do zawarcia umowy wystarczy zwykły konsensus między stronami.
- (25) Opcję zakupu można odliczyć od wartości umowy intencyjnej i umowy najmu między gminą a spółką Exploitaatiemaatschappij De Goffert B.V. (zob. motyw 9). Według Niderlandów nie ma znaczenia fakt, że postanowienia dotyczące opcji zakupu nie określają ceny ani mechanizmu jej ustalenia. W kontekście umów zakupu, w których strony nie ustaliły ceny, art. 7:4 niderlandzkiego kodeksu cywilnego przewiduje, że kupujący musi zapłacić „rozsądną cenę”.
- (26) Podsumowując, gmina twierdzi, że decyzja o nieuwzględnieniu drugiej opinii prawnej opierała się na solidnych i uzasadnionych przesłankach, gdyż uznano, że zawarte w niej argumenty są bezzasadne. Takie stanowisko zostało poparte przez autora pierwszej opinii prawnej, który zareagował na drugą opinię, podtrzymując swoją poradę. Gmina wskazuje, że druga opinia była wyraźnie politycznie umotywowana, ponieważ zwróciły się o nią partie opozycyjne w radzie gminy. Z faktu, że druga opinia była dokładniejsza (motyw 14), nie mogą wynikać wnioski dotyczące zasadności zawartych w niej argumentów.
- (27) Gmina ponadto zwraca w tym kontekście uwagę, że umowa pomiędzy nią a klubem NEC podlega krajowemu prawu prywatnemu, a zatem oceny zasadności roszczenia NEC powinien dokonać sędzia niderlandzki.
- (28) Po trzecie, Niderlandy przedstawiły również dodatkowe wyjaśnienia dotyczące określenia wartości opcji zakupu. Wskazują one, że istnienia korzyści (a tym samym pomocy państwa) nie można zakładać jedynie z tego powodu, że cena jest ustalana w drodze negocjacji. W przypadku NEC cena opcji zakupu została ustalona na podstawie niezależnej wyceny, a zatem według władz niderlandzkich jest zgodna z ceną rynkową. W rzeczywistości Niderlandy twierdzą, że transakcja nie miała charakteru selektywnego i nie zapewniła NEC korzyści.
- (29) Niderlandy powołują się na to, że środek nie ma charakteru selektywnego, jeżeli opiera się na ogólnym środku krajowym. Należy podkreślić, że podstawą transakcji jest kodeks cywilny, który ma zakres ogólny i ma zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw. Wartość transakcji opierała się na przepisach kodeksu cywilnego, które przewidują zapłatę „rozsądnej ceny”. Według Niderlandów tak właśnie się stało, ponieważ w kwietniu 2009 r. dokonano niezależnej wyceny. Niderlandy stwierdzają, że transakcja nie miała charakteru selektywnego.

- (30) Nawet jeśli transakcję uznano by za selektywną, klub NEC nie uzyskałby korzyści, jako że gmina działała w charakterze inwestora rynkowego i płaciła cenę rynkową. Niderlandy podkreślają praktykę decyzyjną Komisji polegającą na stosowaniu komunikatu w sprawie sprzedaży gruntów przez analogię, gdy sprawy dotyczą wyceny innych aktywów i praw własności. Ponieważ transakcja w tym przypadku opiera się na wycenie określonej w komunikacie w sprawie sprzedaży gruntów, można ją uznać za zgodną z zasadami rynkowymi. Nawet jeśli komunikat w sprawie sprzedaży gruntów nie miałby zastosowania, transakcja nadal byłaby zgodna z zasadami rynkowymi, gdyż prywatny inwestor rynkowy również określiłby wartość opcji zakupu na podstawie niezależnej wyceny.
- (31) Gmina podkreśliła, że istnieje ścisły związek między wartością transakcji a wartością kompleksu De Eendracht. Sprawozdanie z niezależnej wyceny (z dnia 7 kwietnia 2009 r.) koncentruje się na dwóch wartościach. Z jednej strony określono w nim cenę sprzedaży, którą sprzedający mógłby uzyskać ze sprzedaży prawa zabudowy (przez okres 30 lat) kompleksu na podstawie istniejącej umowy najmu między gminą a NEC [...] (*). Z drugiej strony określono cenę sprzedaży, którą sprzedający mógłby uzyskać ze sprzedaży prawa zabudowy kompleksu na podstawie istniejących umów podnajmu między NEC a podnajemcami, biorąc pod uwagę zmiany czynszów rynkowych. Kompleks faktycznie był przedmiotem umów najmu między NEC a gminą oraz NEC a osobami trzecimi (klub NEC działał jako operator kompleksu), zob. również motyw 8. Tę drugą wartość ustalono na [...] EUR.
- (32) Innymi słowy, obydwie wyceny opierają się na założeniu, że kompleks zostałby sprzedany w stanie najmu. Niderlandy twierdzą, że zgodnie z ustawodawstwem niderlandzkim transakcja sprzedaży nie zmienia sytuacji w zakresie najmu. Nowy właściciel nieruchomości zastępuje właściciela poprzedniego jako wynajmujący. W związku z tym wartość sprzedaży nieruchomości wynajmowanej zazwyczaj ustala się na podstawie dochodów z najmu.
- (33) Niezależne wyceny pokazują, że gmina mogła sprzedać kompleks De Eendracht w stanie najmu osobie trzeciej po maksymalnej cenie [...] EUR. Według Niderlandów jest ona równa cenie maksymalnej, której można by żądać za kompleks od NEC. Po nabyciu prawa zabudowy kompleksu De Eendracht NEC mógłby sprzedać to prawo po maksymalnej cenie [...] EUR. Według Niderlandów oznacza to, że klub NEC tracił potencjalną korzyść w maksymalnej kwocie [...] 2 064 000 EUR. Podczas negocjacji z NEC ostateczną wartość opcji zakupu określono na [...] 2 223 000 EUR [...]. Komisja zwraca uwagę, że przy wycenie nie uwzględniono wyraźnie konkretnej sytuacji, tj. nabycia kompleksu przez sam klub NEC.
- (34) Niderlandy przedstawiły dodatkowe informacje na temat kwot czynszu wykorzystanych w sprawozdaniu z wyceny w celu wyjaśnienia istotnej różnicy między dwiema wycenami. Niderlandy zwłaszcza wskazują, że na obniżenie ceny najmu ustalonej dla NEC wpływ miał szereg czynników:
- a) spółka Exploitiemaatschappij De Goffert B.V. nie tylko wynajmowała kompleks, lecz również działała jako jego operator podnajmujący części kompleksu osobom trzecim. De Eendracht miał wyraźny charakter eksperymentalny, a gmina wykorzystwała budowę nowego kompleksu do wzmocnienia jego powiązań z działaniami społecznymi, otoczeniem gospodarczym oraz okolicą. Nie było pewności, czy te projekty społeczno-gospodarcze będą funkcjonowały z powodzeniem w praktyce, i nie wykluczano, że osoby trzecie wycofają się z nich. Zwiększyło to ryzyko dla spółki Exploitiemaatschappij De Goffert B.V.;
  - b) spółka Exploitiemaatschappij De Goffert B.V. zajmowała się również konserwacją i wymianą płyt, które wcześniej konserwowała gmina;
  - c) klub NEC był jedynym możliwym partnerem, który mógł zrealizować cele społeczno-gospodarcze gminy;
  - d) NEC pierwotnie posiadał prawo zabudowy kompleksu, lecz zrzekł się go nieodpłatnie (zob. motyw 23).
- Na tej podstawie Niderlandy uznają cenę najmu płaconą przez NEC, która stanowi podstawę pierwszej wartości obliczonej przy opodatkowaniu, za zgodną z ceną rynkową.
- (35) Ponadto Niderlandy zwrócili uwagę, że umowę najmu między NEC a gminą należy uznać za umowę najmu na czas określony, której gmina nie może wypowiedzieć przed datą końcową, która zbiega się z przeniesieniem prawa zabudowy na NEC. Wyjaśnia to, dlaczego przy opodatkowaniu obliczono pierwszą wartość na podstawie czynszu statycznego, natomiast druga wartość uwzględnia zmiany czynszów rynkowych.

(*) Informacje poufne.

- (36) Niderlandy podkreślają, że kwota w wysokości 2,2 mln EUR należna NEC z tytułu opcji zakupu nie została wypłacona, lecz częściowo wykorzystana na pokrycie zaległych roszczeń wobec NEC, a częściowo jako zaliczka na poczet czynszu (czynsz gwarantowany). Jednocześnie umowa najmu została przedłużona do końca lutego 2043 r., a czynsz został podwyższony [...]. Niderlandy twierdzą, że przy założeniu zgodności pierwotnego czynszu z czynszem rynkowym w wyniku tej podwyżki nowy czynsz wzrasta do poziomu wyższego niż rynkowy. W przeciwnym razie – według Niderlandów – nowy czynsz należałoby uznać za zgodny z czynszem rynkowym.
- (37) Po czwarte, Niderlandy twierdzą, że gmina uwzględniła sytuację finansową NEC w momencie transakcji. Wówczas gmina była już w posiadaniu informacji, które skłoniły ją do założenia, że pomimo problemów finansowych możliwe jest, że NEC będzie w stanie skorzystać z opcji zakupu. W szczególności, w jednym z pism (zob. motyw 10) klub NEC wyraźnie poinformował gminę, że nabyciem De Eendracht – możliwe, że za pośrednictwem NEC – zainteresowany jest podmiot prywatny. W związku z tym problemy finansowe NEC niekoniecznie uniemożliwiłyby klubowi zakup De Eendracht. Ponadto dnia 3 września 2010 r. gmina została poinformowana, że klub NEC otrzymał finansowanie od podmiotu prywatnego: spółka [...] zakupiła w przedsprzedaży część biletów (sezonowych) na sezony 2011/2012, 2012/2013 i 2013/2014. O tej transakcji mowa jest w decyzji Komisji o wszczęciu postępowania, lecz – w przeciwieństwie do zapisów tej decyzji – finansowanie nie miało formy gwarancji, a zapłacona cena była znacznie wyższa niż kwota 1,9 mln EUR wymieniona w decyzji o wszczęciu postępowania (tj. około 4 mln EUR) (zob. motyw 16). Ta oznaka wiary inwestora prywatnego w dobrą sytuację finansową NEC była dodatkowym powodem uznania wówczas przez gminę możliwości skorzystania przez NEC z opcji zakupu De Eendracht.
- (38) Podsumowując, według Niderlandów gmina działała jako inwestor rynkowy, biorąc pod uwagę (postrzeganą) ówczesną sytuację finansową NEC.
- (39) Niderlandy twierdzą, że ewentualnie, nawet jeśli środek stanowiłby pomoc, byłby zgodny z rynkiem wewnętrznym. Według Niderlandów warunki określone w wytycznych zostały spełnione, a środek można by jako taki uznać za zgodny na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu. Przedstawiły one informacje faktyczne na poparcie tego twierdzenia.
- (40) W odniesieniu do sytuacji finansowej NEC w momencie transakcji Niderlandy przedstawiły dodatkowe dowody świadczące o tym, że klub NEC był przedsiębiorstwem zagrożonym. Gmina zwróciła się o sprawozdanie dotyczące sytuacji finansowej i przyszłych perspektyw klubu, które zostało przedłożone przez firmę księgową BDO ⁽⁷⁾ wkrótce po transakcji (w dniu 29 października 2010 r.). Mowa w nim o ujemnych wynikach spółki [...], ujemnym kapitale własnym [...] oraz obniżaniu się kapitału obrotowego [...]. W sprawozdaniu wskazano, że wyniki spółki NEC były ujemne i obniżały się w ciągu trzech lat. Chociaż w tym samym okresie NEC udało się utrzymać dodatnie wyniki netto (ze względu na dochód z praw transferu i sprzedaży zawodników), w sprawozdaniu wyraźnie wykazano obniżające się poziomy dochodów, podczas gdy modele kosztów NEC pozostały w dużej mierze niezmiennione. Ponadto kapitał własny był ujemny przez ostatnie trzy lata, a wypłacalność NEC obniżyła się w tym samym czasie.
- (41) W odniesieniu do planu restrukturyzacji klub NEC opracował plan poprawy („Plan van Aanpak”) ⁽⁸⁾ w celu przezwyciężenia problemów finansowych. Plan ten został przedłożony KNVB w sierpniu 2010 r. Zawiera on opis okoliczności mających wpływ na sytuację finansową, porównania z podobnymi klubami piłki nożnej oraz środki planowane w celu uzyskania statusu „Kategoria 2” (wskazującego, że kondycja finansowa klubu jest „dostateczna”, zob. również motyw 75).
- (42) W odniesieniu do środków wyrównawczych Niderlandy zwracają uwagę, że ewentualna pomoc ma ograniczone rozmiary, dlatego niekorzystne skutki dla konkurencji są stosunkowo niewielkie. W planie restrukturyzacji KNVB znalazło się jednak kilka środków wyrównawczych.
- (43) Ponadto wsparcie było ograniczone do niezbędnego minimum. W tym zakresie istotny wkład własny w restrukturyzację został wniesiony za pomocą środka, o którym mowa w motywach 16 i 37, natomiast zmiana warunków spłaty pożyczki spowodowała obniżenie stałych kosztów spłaty o 250 000 EUR rocznie.
- (44) W odniesieniu do kontroli Niderlandy zobowiązały się do przedłożenia Komisji wymaganych sprawozdań.

⁽⁷⁾ „Onderzoek naar financiële situatie en financieel toekomstperspectief N.E.C. Nijmegen”, sprawozdanie z dnia 29 października 2010 r. sporządzone przez BDO, Nijmegen.

⁽⁸⁾ Plan van aanpak NEC, sierpień 2010 r.

- (45) Wreszcie Niderlandy potwierdzają, że wobec NEC nie zastosowano i nie zastosuje się żadnych innych środków pomocy.

4. OCENA ŚRODKA

4.1. Obecność pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu

- (46) Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu pomoc państwa to pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Warunki określone w art. 107 ust. 1 Traktatu mają charakter kumulatywny i z tego względu wszystkie warunki muszą być spełnione, by środek został uznany za pomoc państwa.
- (47) Nabycie przez gminę domniemanego prawa zakupu De Eendracht przez NEC za 2,2 mln EUR zostało sfinansowane przy użyciu zasobów państwowych, zważywszy że środki na przedmiotową transakcję zostały dostarczone przez gminę. Niderlandy nie kwestionują tego.
- (48) W odniesieniu do potencjalnego wpływu na rynek wewnętrzny Komisja wskazuje, że klub NEC uczestniczył w europejskich rozgrywkach piłki nożnej. Ponadto zawodowe kluby piłki nożnej prowadzą działalność gospodarczą na kilku rynkach, poza uczestnictwem w rozgrywkach piłkarskich, na przykład na rynku transferowym dla piłkarzy zawodowych, w reklamie, sponsoringu, sprzedaży artykułów promocyjnych czy relacjach w mediach. Pomoc udzielana zawodowym klubom piłki nożnej wzmacnia ich pozycję na każdym z tych rynków międzynarodowych. Z tego względu, jeżeli zasoby państwowe są wykorzystywane do zapewnienia selektywnej korzyści dla zawodowego klubu piłki nożnej, bez względu na rozgrywki, w których bierze on udział, taka pomoc potencjalnie może zakłócić konkurencję i mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu ⁽⁹⁾.
- (49) Nie można również wątpić w selektywny charakter środka, który został specjalnie zatwierdzony przez radę gminy. Niderlandy twierdziły, że środek opierał się na ogólnym ustawodawstwie krajowym (zob. motyw 29), a zatem nie miał charakteru selektywnego. Komisja uważa jednak, że nawet jeśli umowę między NEC a gminą można uznać za umowę podlegającą ogólnemu prawu niderlandzkiemu, jej szczegółowe postanowienia nie opierają się wyłącznie na zasadach ogólnych, lecz również na szczegółowych postanowieniach umowy (umów) między NEC a gminą. W związku z tym nie ulega wątpliwości, że środek skierowany jest do konkretnego przedsiębiorstwa, NEC, a zatem ma charakter selektywny.
- (50) Niderlandy są zdania, że klub NEC nie uzyskał żadnej korzyści, a transakcja została przeprowadzona zgodnie z warunkami rynkowymi. Wskazują zwłaszcza że NEC posiadał konkretną opcję zakupu De Eendracht, a cena kupna tego prawa została ustalona zgodnie z niezależną wyceną.
- (51) W odniesieniu do zasadności roszczenia Niderlandy przedstawiły dodatkowe wyjaśnienia powodów zastosowania się do pierwszej, a nie drugiej opinii prawnej. Niderlandy ponadto podkreśliły, że rozbudowa TIP byłaby prawdopodobnie niemożliwa, gdyby kompleks De Eendracht został sprzedany NEC. Niewątpliwie w interesie gminy leżała wypłata NEC rekompensaty z tytułu zrzeczenia się opcji zakupu.
- (52) Należy zwrócić uwagę na brak jasności co do ceny, którą klub NEC musiałby zapłacić gminie, gdyby skorzystał z opcji zakupu i nabył De Eendracht. Niderlandy stwierdziły, że w przypadku braku uzgodnionej ceny zgodnie z niderlandzkim kodeksem cywilnym kupujący musi uiścić rozsądną cenę. Jeżeli taka rozsądna cena jest zbliżona do rynkowej wartości prawa zabudowy De Eendracht lub jej równa, opcja zakupu wydawałaby się mieć jedynie niewielką wartość ekonomiczną. W tej sytuacji rekompensata w wysokości 2,2 mln EUR wydaje się bezzasadnie wysoka i stanowiłaby korzyść NEC.
- (53) Niezależnie od kwestii, czy klub NEC faktycznie posiadał konkretną opcję zakupu, oraz innych argumentów dotyczących wykładni niderlandzkiego prawa cywilnego, Komisja uważa, że podstawową kwestią, którą należy ocenić, jest to, czy transakcja została przeprowadzona na warunkach rynkowych, a gmina działała jako podmiot prywatny.

⁽⁹⁾ Decyzje Komisji dotyczące Niemiec z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie Multifunktionsarena der Stadt Erfurt (sprawa SA.35135 (2012/N)), pkt 12, oraz Multifunktionsarena der Stadt Jena (sprawa SA.35440 (2012/N)), skrócone zawiadomienia w Dz.U. C 140 z 18.5.2013, s. 1, oraz z dnia 2 października 2013 r. w sprawie Fußballstadion Chemnitz (sprawa SA.36105 (2013/N)), skrócone zawiadomienie w Dz.U. C 50 z 21.2.2014, s. 1, pkt 12–14; decyzje Komisji dotyczące Hiszpanii z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie ewentualnej pomocy państwa na rzecz czterech hiszpańskich zawodowych klubów piłkarskich (sprawa SA.29769 (2013/C)), pkt 28, Real Madrid CF (sprawa SA.33754 (2013/C)), pkt 20, oraz domniemanej pomocy na rzecz trzech klubów piłkarskich z regionu Walencji (sprawa SA.36387 (2013/C)), pkt 16, opublikowane w Dz.U. C 69 z 7.3.2014, s. 99.

- (54) W związku z tym obowiązkiem Komisji jest dokonanie oceny, czy inwestor prywatny byłby skłonny zawrzeć ocenianą transakcję na tych samych warunkach. Nastawienie hipotetycznego prywatnego inwestora dotyczy ostrożnego inwestora, dla którego cel, polegający na maksymalizacji zysku, jest wyważony ostrożnością w zakresie dopuszczalnego ryzyka dla danej stopy zwrotu. Test prywatnego inwestora nie byłby spełniony, gdyby cena opcji zakupu została ustalona na poziomie wyższym niż cena rynkowa. Komisja uważa, że szereg elementów w procesie wyceny świadczy o tym, że nie spełnia on testu prywatnego inwestora.
- (55) Po pierwsze, nie jest jasne, dlaczego wartość opcji zakupu miałyby być równa różnicy między wartością sprzedaży kompleksu na podstawie umowy najmu między gminą a NEC z jednej strony, a wartością sprzedaży na podstawie umów najmu między NEC a jego podnajemcami z drugiej strony, biorąc również pod uwagę zmiany czynszów rynkowych. Komisja odnotowuje, że gmina zleciła niezależną wycenę tych dwóch wartości sprzedaży, a nie wycenę opcji zakupu jako takiej. Nie podano dodatkowego kontekstu ani dodatkowych argumentów dotyczących powodów, dla których różnica między tymi wartościami jest równa opcji zakupu.
- (56) Po drugie, zastosowanie obu wartości do ustalenia wartości opcji zakupu wydaje się opierać się na założeniu sprzedaży osobie trzeciej według jednej z tych wartości, ale nie drugiej. Wartość pierwsza [...] została faktycznie ustalona na podstawie sprzedaży przez gminę osobie trzeciej praw zabudowy obiektu w stanie najmu, tj. podlegającego umowie najmu z NEC jako „ograniczenie” dla kupującego. W związku jednak z tym, że Niderlandy twierdzą, że umowy najmu nie można było rozwiązać przed przeniesieniem prawa zabudowy na NEC, tylko klub NEC mógłby nadal być operatorem kompleksu wobec osób trzecich. Z tego względu druga wartość [...] (wartość ewentualnej sprzedaży obiektu w stanie najmu ustalona na podstawie umów podnajmu) mogła być spieniężona wyłącznie przez NEC, a nie osobę trzecią. To „mieszane” podejście dostarcza dowodów na poparcie poglądu, że ustalenie ceny opcji zakupu na tej podstawie nie miałyby sensu dla podmiotu gospodarczego.
- (57) Po trzecie, w związku z powyższym, jeśli za punkt wyjścia przyjmie się, że opcji zakupu nie miała się zrzec osoba trzecia, lecz NEC, to wydaje się, cena, którą należało zapłacić w zamian za zrzeczenie się przez NEC opcji zakupu, nie uwzględnia prawidłowo „korzyści utraconych” przez NEC w wyniku zrzeczenia się przez klub tej opcji. Według Niderlandów, zrzekając się opcji zakupu, klub NEC utracił potencjalną korzyść w kwocie 2 mln EUR (motyw 33). Komisja zwraca jednak uwagę, że można było oczekiwać, iż NEC pozostanie operatorem kompleksu nawet po zrzeczeniu się opcji zakupu. Z tego względu nadal czerpałby takie same dochody z czynszów, jak te, które stanowiły podstawę drugiej wartości zastosowanej przy ustalaniu ceny transakcji [...]. Komisja uważa, że faktyczna korzyść utracona przez NEC w wyniku zrzeczenia się opcji zakupu byłaby natomiast równa czynszom należnym gminie, których klub nie musiałby już płacić, jeżeli nabyłby kompleks.
- (58) W każdym razie – po czwarte – gmina zapłaciła kwotę wyższą niż kwota ustalona na podstawie sprawozdania z wyceny ([...] zob. motyw 33). Komisja uważa, że co najmniej różnica między obydwiema wartościami stanowi pomoc. Według władz niderlandzkich różnica ma swoje źródło w negocjacjach z NEC, a w każdym razie rekompensacie podlega pełna kwota 2,2 mln EUR. W rzeczywistości Niderlandy wyjaśniły, że przedłużenie okresu najmu i podwyższenie rocznego czynszu zapewnia brak wpływu transakcji na budżet gminy (motyw 36).
- (59) W odniesieniu do tej rekompensaty – po piąte – Komisja zwraca uwagę, że wykorzystania przez NEC kwoty 2,2 mln EUR na pokrycie zaległych roszczeń i czynszów należnych gminie nie można uznać za rekompensatę. W odniesieniu do podwyższenia czynszu płaconego co roku (motyw 36) można to uznać jedynie za zwrot pomocy, jeśli podwyżka w pełni odpowiada czynszowi powyżej czynszu rynkowego. Niderlandy nie przedstawiły dowodów na poparcie twierdzenia, że wyższy czynsz od stycznia 2011 r. można uznać za przekraczający poziom rynkowy. W tym kontekście Komisja zauważa, że czynsz płacony przez NEC gminie za cały kompleks jest niższy niż czynsz, który NEC obecnie pobiera za podnajem niektórych części kompleksu, zaś ze sprawozdania z wyceny wynika, że klub NEC mógłby w przyszłości pobierać jeszcze wyższe czynsze.
- (60) Komisja ponadto odnotowuje, że nawet jeśli pierwotny poziom czynszu byłby zgodny z czynszem rynkowym, biorąc pod uwagę ówczesny kontekst (motyw 34), wydaje się, że co najmniej kilka czynników, które miały wpływ na obniżenie ustalonej wówczas ceny najmu, nie ma już znaczenia w momencie ustalania nowego poziomu czynszu. Można zwłaszcza założyć, że obecnie, po pomyślnym funkcjonowaniu przez ponad 5 lat, zmianie uległo ryzyko związane z obsługą kompleksu. Znaczenia nie miało już też zrzeczenie się opcji nabycia

prawa zabudowy, ponieważ przedmiotowa transakcja skutkowałą uregulowaniem kwestii własności w przyszłości. W związku z tym można było oczekiwać, że w styczniu 2011 r. rynkowy poziom czynszu będzie wyższy niż w 2003 r., w którym zawarta została umowa najmu między gminą a NEC. Jeżeli tak właśnie jest, to podwyższonego czynszu nie można w pełni uznać za odpowiadający zwrotowi pomocy.

- (61) Należy również zwrócić uwagę, że spłata trwa ponad 33 lata, a przyszłe płatności nie zostały zdyskontowane.
- (62) Co ważniejsze, Niemcy nie przedstawiły dowodów na to, że gmina dokonała dokładnej oceny i wyliczenia rynkowego poziomu czynszu przed ustaleniem wyższej stawki czynszu. Punktem wyjścia dla obliczenia nowego poziomu czynszu był natomiast brak wpływu transakcji na budżet.
- (63) Po szóste, nie są jasne korzyści osiągnięte przez gminę w wyniku transakcji i ich proporcjonalność w stosunku do bezpośredniego kosztu w kwocie 2,2 mln EUR. Wydaje się, że kwota zapłacona przez gminę była znacznie wyższa niż wszelkie możliwe korzyści wynikające ze sprzedaży kompleksu (w stanie najmu), co miało na celu wyłącznie zabezpieczenie posiadanego już przez nią prawa własności. Gmina twierdziła, że korzyści ekonomiczne wynikające z rozbudowy TIP były bardzo wysokie, biorąc pod uwagę oczekiwane skutki TIP dla gospodarki gminy. Oczekiwana wartość dodana pozostania właścicielem kompleksu może częściowo wyjaśniać chęć zapłaty wyższej ceny przez gminę. Gmina nie dokonała jednak wyraźnej oceny kosztów i korzyści transakcji, która uwzględniałaby tę długoterminową wartość projektu TIP. Komisja uważa, że podmiot gospodarczy dokonałby dokładniejszej oceny oczekiwanego zwrotu z inwestycji polegającej na nabyciu opcji zakupu.
- (64) Wreszcie Komisja pozostaje przy zdaniu, że na podstawie dostępnych wówczas informacji gmina nie uwzględniła w wystarczającym stopniu ówczesnych trudności finansowych NEC i ich wpływu na zdolność klubu do zakupu prawa zabudowy De Eendracht. Nawet jeśli osoby trzecie wykazałyby zainteresowanie byciem współwłaścicielem NEC, nie można było zignorować ogólnego obrazu sytuacji finansowej, co do którego można było oczekiwać, że wpłynie na pozycję negocjacyjną NEC na korzyść gminy.
- (65) Ze wszystkich tych powodów Komisja uważa, że gmina nie postąpiła jak podmiot działający w warunkach gospodarki rynkowej, lecz przyznała NEC pomoc w formie rekompensaty na rzecz NEC z tytułu zrzeczenia się opcji zakupu w kwocie 2,2 mln EUR. Dokładna kwota pomocy nie może zostać ustalona na podstawie informacji przedstawionych przez Niemcy. O ile jednak maksymalną kwotę 2,2 mln EUR można uznać za niezbędną do realizacji planu restrukturyzacji, dokładna kwota pomocy nie ma znaczenia dla oceny zgodności.

4.2. Ocena na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu

- (66) Obowiązkiem Komisji jest ocena, czy środek pomocy na rzecz NEC można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym. W odniesieniu do odstępstw przewidzianych w art. 107 ust. 3 Traktatu Komisja zauważa, że żaden region Niemiec nie jest objęty odstępstwem przewidzianym w art. 107 ust. 3 lit. a) Traktatu. Przedmiotowy środek pomocy nie wspiera realizacji ważnego projektu stanowiącego przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania ani nie ma na celu zaradzenia poważnym zaburzeniom w gospodarce niemieckiej w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. b). Nie można również powiedzieć, że środek pomocy wspiera kulturę lub zachowanie dziedzictwa kulturowego w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d) Traktatu.

4.2.1. Właściwe wytyczne

- (67) W odniesieniu do odstępstwa określonego w art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu, dotyczącego pomocy przeznaczonej na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych, o ile ta pomoc nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, Niemcy stwierdziły, że odstępstwo to może mieć zastosowanie, jeśli Komisja – wbrew opinii Niemiec – uznałaby, że przedmiotowy środek stanowi pomoc państwa.
- (68) W ocenie pojęcia „rozwój działań gospodarczych” w sektorze sportu Komisja należy uwzględnić art. 165 ust. 1 oraz art. 165 ust. 2 tiret ostatnie Traktatu, które stanowią, że Unia przyczynia się do wspierania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu, uwzględniając jego szczególny charakter, jego struktury oparte na zasadzie dobrowolności oraz jego funkcję społeczną i edukacyjną.

- (69) Na potrzeby oceny środków pomocy na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu Komisja wydała szereg rozporządzeń, przepisów ramowych, wytycznych i komunikatów dotyczących form pomocy oraz celów horyzontalnych lub sektorowych, na które przyznawana jest pomoc.
- (70) Komisja uważa, że należy ocenić, czy zastosowanie mogą mieć kryteria określone w wytycznych⁽¹⁰⁾. W tym kontekście Komisja zwraca uwagę, że wytyczne nie wykluczają zawodowej piłki nożnej. Dotyczą one zatem tej działalności gospodarczej.
- (71) W lipcu 2014 r. Komisja opublikowała nowe Wytyczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw niefinansowych⁽¹¹⁾. Nie mają one jednak zastosowania do niezgłoszonej pomocy udzielonej w 2010 r. Zgodnie z pkt 137 nowych wytycznych miałyby to miejsce jedynie w przypadku pomocy w celu ratowania lub restrukturyzacji udzielonej bez jej uprzedniego zatwierdzenia, jeżeli część lub całość pomocy została udzielona po opublikowaniu wytycznych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zgodnie z pkt 138 wytycznych z 2014 r. we wszystkich innych przypadkach Komisja dokonuje analizy na podstawie wytycznych stosowanych w czasie przyznawania danej pomocy, a więc w tym przypadku wytycznych stosowanych przed 2014 r.

4.2.2. NEC jako przedsiębiorstwo zagrożone

- (72) Zgodnie z pkt 10 lit. c) wytycznych przedsiębiorstwo, niezależnie od jego rodzaju, uważa się za zagrożone, jeżeli spełnia kryteria w prawie krajowym w zakresie podlegania zbiorowemu postępowaniu upadłościowemu. Pkt 11 wytycznych stanowi, że gdy nie zachodzi żadna z tych okoliczności, przedsiębiorstwo może nadal być uznane za zagrożone, jeżeli występują typowe oznaki, takie jak rosnące straty, rosnące zadłużenie, zmniejszający się przepływ środków finansowych itd. Przedsiębiorstwo zagrożone kwalifikuje się do pomocy tylko wtedy, gdy ewidentnie nie może odzyskać płynności dzięki środkom własnym lub środkom uzyskanym od właścicieli/akcjonariuszy lub ze źródeł rynkowych.
- (73) Niderlandy początkowo twierdziły, że w roku 2008/2009 NEC nie był przedsiębiorstwem zagrożonym. Fakty przedstawione w motywie 16 wskazują jednak, że klub NEC miał na tyle poważne trudności finansowe, że zagrażały one jego przyszłości jako zawodowego klubu piłki nożnej. Zdaniem Komisji w związku z tym NEC był jednoznacznie przedsiębiorstwem zagrożonym. W reakcji na decyzję o wszczęciu postępowania Niderlandy przyznały, że klub NEC jest i był przedsiębiorstwem zagrożonym w chwili transakcji. Przedstawiły dodatkowe, związane z tym dowody (zob. motyw 40), z których wynikało zwłaszcza że wyniki spółki NEC były ujemne i obniżały się w czasie. Z tego względu konieczna jest ocena zgodności pomocy państwa dla NEC na podstawie wytycznych.

4.2.3. Przywrócenie długoterminowej rentowności

- (74) Zgodnie z sekcją 3.2 wytycznych przyznanie pomocy musi być uwarunkowane wdrożeniem planu restrukturyzacji (zob. pkt 34–37 wytycznych) mającego na celu przywrócenie długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa w rozsądnych ramach czasowych. Komisja zwraca uwagę, że takie warunki zostały ustalone w kontekście planu sporządzonego przez NEC dla KNVB w sierpniu 2010 r.
- (75) W tym kontekście Komisja przypomina, że każdy niderlandzki zawodowy klub piłki nożnej uzyskuje od KNVB licencję, na podstawie której musi wypełnić różne zobowiązania. Jednym z zobowiązań w ramach obecnie stosowanego systemu jest dobra kondycja finansowa klubu. Trzy razy w sezonie klub poddawany jest ocenie finansowej na podstawie sprawozdań finansowych ukazujących między innymi jego bieżącą sytuację finansową, a także budżet na następny sezon. Na podstawie tych sprawozdań kluby są zaliczane do trzech kategorii (1: niedostateczna, 2: dostateczna, 3: dobra). Kluby w kategorii 1 mogą zostać zobowiązane do przedstawienia planu poprawy w celu przejścia do kategorii 2 lub 3 w okresie trzech lat. Jeżeli klub nie zrealizuje planu, KNVB może nałożyć sankcje, w tym oficjalne ostrzeżenie, obniżenie liczby punktów w rozgrywkach oraz – jako sankcję ostateczną – cofnięcie licencji. Należy również zauważyć w tym kontekście, że zawodowy klub piłki nożnej w Niderlandach, który jest postawiony w stan upadłości, traci licencję. Jeśli założony zostałby klub będący jego następcą, nie byłby on bezpośrednio przyjęty do zawodowej ligi piłki nożnej, lecz musiałby rozpocząć rozgrywkę w drugiej lidze amatorskiej.

⁽¹⁰⁾ Zob. przypis 5.

⁽¹¹⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. C 249 z 31.7.2014, s. 1).

- (76) Klub NEC został zaliczony do kategorii 1 na podstawie danych finansowych z sezonu 2009/2010. W jego planie restrukturyzacji określono środki służące uzyskaniu statusu kategorii 2 po trzech sezonach (do roku 2012/2013).
- (77) W planie restrukturyzacji jako główną przyczynę problemów finansowych NEC wskazano problematyczny stosunek obrotów do kosztów. Winę za to ponosiły zwłaszcza wysokie koszty zatrudnienia, lecz do ujemnych wyników przyczyniło się również obniżenie dochodów z mediów. Plan restrukturyzacji koncentrował się na obniżeniu kosztów, a oszczędności poszukiwano głównie w obszarze kosztów zawodników. Środki obejmowały redukcję personelu (w tym redukcję liczby zarejestrowanych zawodników), zamrożenie płac i obniżenie płac nowych zawodników oraz premii. W ciągu trzech lat wskaźnik kosztów zatrudnienia do obrotów miał spaść do [...] % (w porównaniu z [...] % w marcu 2010 r.). Przewidziano obniżenie kilku innych rodzajów wydatków, takich jak koszty treningów dla młodzieży (akademia piłki nożnej). Na wszelkie inwestycje w niematerialne lub rzeczowe aktywa trwałe przekraczające [...] EUR należało uzyskać zgodę komisji licencyjnej KNVB, co faktycznie oznaczało, że NEC nie mógł dokonywać żadnych transferów.
- (78) Komisja uznaje, że plan restrukturyzacji uwzględnił przyczyny trudności finansowych NEC, zwłaszcza koszt zatrudnienia i zawodników w formie płac i opłat transferowych. Od zawodowego klubu piłki nożnej nie można oczekiwać dywersyfikacji w kierunku innych rynków w rozumieniu wytycznych; można jednak oczekiwać oszczędności na działalności podstawowej, których klub NEC dokonał. Plan restrukturyzacji nie opiera się na czynnikach zewnętrznych, do których urzeczywistnienia NEC może dążyć, lecz których nie może w pełni kontrolować, takich jak pozyskanie dodatkowych sponsorów lub zwiększenie liczby widzów.
- (79) W budżecie na sezon 2010/2011 NEC przewidział poprawę wyników spółki [...] dzięki obniżeniu jej kosztów [...]. Wyniki końcowe były jeszcze lepsze niż przewidywano – chociaż obniżyły się dochody (niższe przychody z meczów ze względu na zły sezon pucharowy; niższe przychody z mediów; realokacja przychodów barterowych), zmniejszył się również koszt [...] (obniżenie kosztów zatrudnienia, oszczędności w akademii piłki nożnej, zmniejszenie kosztów handlowych). W grudniu 2011 r. KNVB przyznała NEC status kategorii 2.
- (80) Komisja stwierdza, że w planie restrukturyzacji z sierpnia 2010 r. wystarczająco uwzględniono przyczyny trudności finansowych NEC z myślą o przywróceniu długoterminowej rentowności klubu.

4.2.4. Unikanie nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji

- (81) Zgodnie z pkt 38–42 wytycznych beneficjent jest zobowiązany do podjęcia środków wyrównawczych w celu minimalizacji zakłócających skutków pomocy oraz negatywnych skutków dla warunków wymiany handlowej. W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zwróciła uwagę na specyficzny charakter zawodowej piłki nożnej w tym kontekście oraz zaproponowała szereg środków, które w zawodowej piłce nożnej mogłyby być interpretowane jako środki wyrównawcze w rozumieniu wytycznych, takich jak ograniczenie liczby zarejestrowanych zawodników w ramach limitów dopuszczonych przez związek krajowy, przyjęcie ograniczenia płac do poziomu poniżej zwykłych standardów w sektorze, zakaz pokrywania kosztów transferu nowych zawodników przez określony czas lub zwiększenie działań na korzyść społeczeństwa.
- (82) Jak wyjaśniono w motywie 77, NEC faktycznie zmniejszył liczbę pracowników oraz zarejestrowanych zawodników, a także wypłacane im płace. Koszt płac miał zostać obniżony do poziomu poniżej 60 % obrotów. W okresie restrukturyzacji nie można było dokonywać opłat transferowych za nowych zawodników. Komisja stwierdza, że środki wyrównawcze wymagane w wytycznych zostały podjęte, co skutkowało osłabieniem pozycji konkurencyjnej NEC w zawodowej piłce nożnej.

4.2.5. Pomoc ograniczona do minimum

- (83) Pkt 43–45 wytycznych stanowią, że wielkość i intensywność pomocy muszą być ograniczone do niezbędnego minimum. Od beneficjentów pomocy oczekuje się wniesienia znacznego wkładu w plan restrukturyzacji ze środków własnych.
- (84) Komisja zwraca uwagę, że plan restrukturyzacji w dużej mierze opiera się na finansowaniu od zewnętrznych podmiotów prywatnych oprócz dokonanych oszczędności wewnętrznych. Transakcja [...] (motyw 37) zapewniła NEC finansowanie zewnętrzne w kwocie około 4 mln EUR. Ponadto w 2010 r. zmienione zostały warunki spłaty pożyczki [...]. Zamiast obowiązku corocznej spłaty [...] spłaty miały od tej pory opierać się na dochodach transferowych, co miało pozytywny wpływ na płynność NEC (zob. motyw 43). Wkłady zewnętrzne i własne innymi słowy opiewają na kwotę ponad 4,25 mln EUR, a zatem pomoc w maksymalnej wysokości 2,2 mln EUR

w żadnym razie nie stanowi więcej niż około 35 % wszystkich nakładów na restrukturyzację. Spełnia to wymóg określony w pkt 44 wytycznych, stanowiącym, że w przypadku średniego przedsiębiorstwa jak NEC co najmniej 40 % kosztu restrukturyzacji powinien stanowić wkład własny beneficjenta, w tym finansowanie zewnętrzne świadczące o przekonaniu co do rentowności beneficjenta.

4.2.6. Kontrola i sprawozdanie roczne

- (85) Pkt 49 wytycznych stanowi, że państwo członkowskie jest zobowiązane do przekazania informacji dotyczących właściwego wdrażania planu restrukturyzacji w regularnych szczegółowych sprawozdaniach. W pkt 51 określono mniej rygorystyczne warunki dla małych i średnich przedsiębiorstw, zgodnie z którymi coroczne przekazanie kopii bilansu oraz rachunku zysków i strat uznaje się zazwyczaj za wystarczające. Niderlandy zobowiązały się do przedkładania tych sprawozdań.

4.2.7. Pierwszy i ostatni raz

- (86) Pkt 72–77 wytycznych odnoszą się do zasady „pierwszego i ostatniego razu”, zgodnie z którą pomoc na restrukturyzację powinna być przyznawana tylko raz na dziesięć lat.
- (87) Niderlandy zobowiązały się do przestrzegania zasady „pierwszego i ostatniego razu” określonego w wytycznych. Potwierdziły, że nie udzieliły NEC pomocy na ratowanie ani na restrukturyzację w okresie dziesięciu lat poprzedzających transakcję. Podstawą obecnych lub przyszłych negocjacji z NEC będzie również zgodność z rynkiem.

5. PODSUMOWANIE

- (88) Komisja stwierdza, że Niderlandy wdrożyły środek pomocy na rzecz NEC w sposób niezgodny z prawem, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu. Pomoc można jednak uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym jako pomoc na restrukturyzację w rozumieniu wytycznych, ponieważ spełnione są wszystkie warunki takiej pomocy określone w wytycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa wdrożona przez Niderlandy na rzecz klubu piłki nożnej NEC w Nijmegen jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2016 r.

W imieniu Komisji
Margrethe VESTAGER
Członek Komisji

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji Rady (UE) 2016/1970 z dnia 29 września 2016 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, i tymczasowego stosowania Umowy o partnerstwie w zakresie stosunków i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Nową Zelandią, z drugiej strony

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 304 z dnia 11 listopada 2016 r.)

Publikację decyzji Rady (UE) 2016/1970 należy uważać za nieważną i niebyłą.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL